
שבט של ישוועות

הרבנית חגית
שירה

הידברות

להצלחת מיכל בת שמחה סימה

”עשרה דברים נבראו בערב שבת בין השמשות ואלו הן פי הארץ ופי הבאר ופי האתון והקשת והמן והמטה ...

(אבות ה'ו)

לפני שיצא אדם הראשון מגן עדן הוא לקח ענף מעץ הדעת, התגלגל הענף מאדם הראשון לחנוך וחנוך מסר אותו לנח ונח מסר אותו לבנו שם. הענף המשיך והתגלגל משם בן נח אל האבות הקדושים – אברהם יצחק ויעקב, זה המקל שאתו עבר יעקב את הירדן: ”במקלי עברתי את הירדן...“; זה המטה שמסר יהודה כערבון לתמר, וכאשר בני ישראל יורדים למצרים מוסר יעקב את המטה ליוסף.

כאשר נפטר יוסף הצדיק נלקח כל רכושו יחד עם המטה לבית פרעה, ויתרו שהיה אחד מחרטומי מצריים ראה את המטה והאותות שעליו, חמד אותו בליבו, לקח אותו ונטע אותו בגינתו שבמדנין, אומר המדרש שבמשך שנים ארוכות לא היה יכול אף אדם להתקרב אל המטה ולעקור אותו ממקומו.

כאשר מגיע משה למדנין, מספר לנו המדרש:

יתרו רואה את המטה בכפו של משה, הוא מבין שהוא זה שביגאל את ישראל והוא נותן לו את ציפורה בתו לאישה. מי הייתה ציפורה? ”בתי בת פרעה וצפורה בת יתרו שתי אחיות תאומות היו ופרעה ויתרו אספו אותן מן השוק מחמת יופיין

”עשרה דברים נבראו בערב שבת בין השמשות ואלו הן פי הארץ ופי הבאר ופי האתון

מבין שהוא זה שביגאל את ישראל והוא נותן לו את ציפורה בתו לאישה. מי הייתה ציפורה? ”בתי בת פרעה וצפורה בת יתרו שתי אחיות תאומות היו ופרעה ויתרו אספו אותן מן השוק מחמת יופיין

ותהי להם לבת" (מדרש תלפיות' לרבי אליהו הכהן).
יפיין לא היה רק יופי חיצוני אלא גם יופי פנימי,
והעובדה היא שבתייה ירדה ליאור לטבול
מגילולי אביה וציפורה הייתה זו שזיהתה את
קדושתו של משה.

וכך מסופר באוצר המדרשים שכאשר הגיע
משה למדיין והציל את בנותיו של יתרו: -
"אמר לו רעואל: מאין תבוא, מה ארצך
ומאיזה עם אתה? ויאמר לו: אני משה,
ויספר לו כל המוצאות אותו במצרים. אז
אמר יתרו בלבו: זה האיש אשר שלח ידו
בכתר המלך - ועתה אקחנו ואמסרהו
ביד פרעה..."

יתרו אוסר את משה בבור במשך שבע שנים,
הוא מרעיב אותו וציפורה בתו, היא זו שמצילה
את משה, הוא רואה את קדושתו וגדלותו
ומספקת לו אוכל ושתיה. אחרי שבע שנים
היא מבקשת מאביה שילך לבדוק מה קורה
עם משה וכשיתרו רואה שמשה עדיין חי,
הוא מתפלל... שבע שנים? הוא בוחן שוב את
מעשיו, הוא שומע בקולה של בתו, מוציא את
משה מהבור ונותן לו

**"אמר לו
רעואל: מאין**

**תבוא, מה
ארצך ומאיזה
עם אתה?
ויאמר לו: אני
משה, ויספר לו
כל המוצאות
אותו במצרים**

נחזור למטה - המטה
היו עשוי מאבן ספיר,
היו לו שני צדדים - צד
אחד של דין ואחד של
רחמים. בצד הרחמים
שב היה חקוק שם
השם הקדוש, והמדרש

רבה מגלה כי גם האותיות: דצ"ך עד"ש
באח"ב היו חקוקות בצד הרחמים שבו. בצד
הדין של המטה הייתה צורה של נחש עלי צור.
משה רבינו שכולו טוב ידע להשתמש במטה
בצד הרחמים שבו, בצד הטוב שבו, אחד
משמותיו של משה הוא טוביה: "ותרא אותו
כי טוב הוא..." מרגע שיוכבד רואה את פניו
של משה היא יודעת - כולו טוב, מיד התמלא
הבית אורה, היא מבינה שהוא זה שיאיר לעם
ישראל את חשכת מצריים האיומה. לאורך כל
תהליך הגאולה משה מכה במטה את המצרים
ובאותו מטה מביא את בשורת הגאולה.

כאשר המטה הפך לנחש משה רבינו אחז
בזנבו ומיד נהפך מנחש למטה, מרע לטוב.
מדין לרחמים. יצר הרע נקרא נחש, הכוחות
הרעים המזדחלים להם בשקט לתוך הלב,
המחשבות, ההרהורים, הכעסים שמתחילים
ממש בשקט והורסים כל חלקה טובה בחיינו,
הם נחש. יש לך את הכוח לאחוז בזנבו של
הנחש הזה, את יותר חזקה ממנו, הסוד הפשוט
הוא, להבין שאת גדולה. שאת יכולה, זכרי, כל
פעם שניצחת ועמדת בניסיון, את זוכה לנס,
והנחש עצמו, הניסיון עצמו הופך לך למטה של
ישועות,

מזכיר השפת אמת ואומר כי המטה נברא
בערב שבת בין השמשות, ערב שבת הוא זמן
מאוד עדין, זוהי נקודת אמצע בין ימות השבוע
לימות החול, אור השבת כבר יורד לעולם ולכן
יש ניסיונות בזמן הזה, קצת כועסים, קצת
לחוצים... מרגיע השפת אמת ואומר כי בכל

הזאת לאמור...“; הבאר, הביאור מתחבר מדהים עם מזלו של החודש הזה – מזל דלי: “זל מים מדליו וזרעו במים רבים...” החודש הזה מזלו דלי כיוון שהבארות בחודש הזה מלאים במים והדליים ששואבים מן הבארות, שואבים ממרומי הבאר וכאשר הם יוצאים הם נוזלים ומטפטפים מרוב שפע, אין ספק שהחודש הזה מסמל שפע אדיר ואלוקי ובמיוחד בכל מה שקשור בחכמה, בדעת, בהבנה, ובאחד בשבת נפתחים בלבבות מעיינות חדשים של תורה.

השבת המרכזית בחודש המופלא הזה היא שבת פרשת בשלת, שבת המכונה שבת שירה! בפרשת בשלת טמונים הרבה עניינים נשגבים: יציאת מצרים, קריעת ים סוף, המן שירד מן השמיים, בארה של מרים הנביאה ושירת הים: “אז ישיר משה... – אז, בלשון עבר. ישיר, בלשון עתיד. השירה הזאת לא שייכת רק לעבר, היא כאן ועכשיו וכל יהודי יכול להתחבר בכח השירה בחיבור הכי חזק לקדוש ברוך הוא ובכוח השירה ששרו אז בני

ערב שבת הכוחות הרעים מסתלקים וכוחו של משה רבינו שולט בעולם.

בימינו נעלם המטה מאתנו אך בקרוב ממש יתגלה ויהיה חלק מתהליך הגאולה ובו עתיד מלך המשיח לרדות באומות העולם.

חודש שבט מסוגל לחכמה ודעת, ובאחד לחודש הזה משה אוסף את כל בני ישראל ומראש חודש שבט ועד יום פטירתו, ד' באדר, במשך שלושים וששה ימים, הוא מוכיח את עם ישראל באהבה גדולה, הוא חוזר איתם ומשנן איתם את מצוות התורה, הוא מוסר להם את חומש דברים שהוא ספר משנה תורה, הוא מכין אותם לקראת הכניסה לארץ ישראל ומברך אותם, והכל באהבה ובמסירות כמו אב לבניו.

ולכן אמרו חכמים: “משול יום א' בשבט כיום מתן תורה” והימים האלה, מא' שבט ועד ד' באדר מסוגלים לחכמה, לדעת, ולכוח התחדשות עצום: “בעבר הירדן בארץ מואב הואיל משה באר את התורה

”עצבות נועלת שערי שמיים, תפילה פותחת שערים נעולים והשמחה בכוחה לשבר את החומות...”

ישראל על הים הם
נטעו שירה ושמחה
בלב כל יהודי עד
סוף כל הדורות –
לשיר ולהאמין.

בני ישראל אמרו
את השירה הזאת
רק כאשר האמינו
חזק בליבם שכל

מה שהם עברו: השעבוד... הקושי... הטלאות
הרבות – הכל היה חסד השם. זוהי שירה
אמיתית, כאשר את מבינה ומאמינה שגם
הקשיים, הניסיונות, הייסורים הם חסד ענק –
זוהי שירת חייו של היהודי.

בהפטרה לפרשת בשלח אנחנו נפגשות עם
דבורה הנביאה, וכך מגלה לנו הרמ"ע מפאנו:
דבורה הנביאה היא גלגול של צפורה אשת
משה רבינו ע"ה, כי בזמן שאמרו ישראל שירה
על הים לא הייתה צפורה עמהם, והיא הייתה
מצטערת על זה, ובזכות המילה שמלה את
בנה: "ותיקח צפורה צור ותכרות את
ערלת בנה..." זכתה לבא בדבורה ולשיר
את שירת דבורה על ידי רוח הקדש: "ותשר
דבורה... בפרע פרעות בישראל" לשון
פריעת מילה – מדהים! לחזור לעולם בשביל
לשיר. היא כל כך הצטערה שלא זכתה לשיר
בשירת הים, כי זוהי באמת מעלתו של היהודי,
ואין יהודי שלא יודע לשיר!

מסופר על הבעל שם טוב הקדוש שהגיע
פעם לאחת העיירות והחל לשיר עם חסידי,

לפתע הוא נעצר וחיפש מישהו... את רבי
אברום! "רבי אברום גש אלי..." ביקש הבעל
שם טוב הקדוש, רבי אברום הגיע אל הצדיק
והצדיק ביקש ממנו: "תשיר...!" "אבל אני
לא יודע לשיר... אמר רבי אברום, לא ניחנתי
בכישרון מוזיקאלי... והבעל שם טוב הביט בו
בפליאה ואמר: "יהודי שלא יודע לשיר...? אין
יהודי שלא יודע לשיר!" ולמחרת קרא הבעל
שם טוב לרבי אברום והם יצאו יחד ליער, הם
התיישבו והבעל שם טוב ביקש מרבי אברום:
"תקשיב לציפורים..." ורבי אברום מקשיב
והוא שומע שהציפורים לא סתם מציצות, הן
שרות! הן שרות לקדוש ברוך הוא... "תאזין
למים הזורמים בנחל..." ביקש שוב הבעל שם
טוב ורבי אברום מאזין בשקט והוא שומע
שהמים שרים, הם לא סתם זורמים, הם שרים
לקדוש ברוך הוא... ושוב, מבקש הבעל שם טוב
מרבי אברום: "תקשיב לרוח..." ורבי אברום
מקשיב והוא שומע שגם הרוח שרה לקדוש
ברוך... אמר הבעל שם טוב: "אתה שומע, רבי
אברום. כל הבריאה שרה להשם. כל הבריאה לא
יודע לשיר? אני מצווה עליך לשיר!" ורבי
אברום, לאט לאט... החל לשיר, בתחילה הוא
זיף וגמגם ושר קטוע, אבל, אט אט הפך קולו
להיות יציב יותר, יפה יותר, חזק יותר. והוא החל
לשיר ולשיר עד שהתפרסם כחזן מבוקש בעל
קול נדיר ביותר.

את מבינה? כל הבריאה שרה להשם. אפילו
המים בברז כשאת רוחצת כלים, גם הם שרים
להשם, הכל שר כל יום כל היום. אז את?

ארבעים שנה לא נמאס לו מאתנו, ובכל יום היה עורך לכבודנו שולחן ומוריד לנו את המן באהבה: "ערך שולחן במדבר..." - איך היה יורד המן? בתחילה הייתה רוח צפונית מגיעה מגן עדן, נושבת במדבר ומביאה עמה ריחות טובים. ואז... מטר היה שוטף את המדבר, אחר כך הייתה עולה שכבה של טל מן הארץ והרוח הייתה מפזרת אותו בכל המדבר והיה המדבר דומה לשולחן של זהב טהור. על שולחן הזהב הוריד השם יתברך את המן, ומעל המן ירדה שכבה נוספת של טל - וכך היה: טל מלמעלה, טל מלמטה והמן באמצע כאילו היה בקופסא סגורה, נקי, נעים וחס. ולכן, את צריכה בשבת להניח מפה, או מגש לחלות על שולחן השבת, על המפה או המגש הניחי את החלות ועל החלות מפה נוספת בכדי שיהיו חלות השבת דומות למן' וכך הניחי את ברכת השפע והפרנסה על שולחןך...

"הנני ממטיר לכם לחם מן השמיים..." - הפרנסה, הלחם, יורדים אל האדם כמו המטר משמיים. לאדם אין יכולת לשלוט במטר, עדיין לא המציאו את הכפתור שיוכל להגביה או להנמיך את הגשם. זה היה ויהיה תמיד רק בידיו של השם יתברך. כך בדיוק הפרנסה והלחם - בידיו של בורא העולם בלבד, לפעמים האדם חושב שהוא

כל הבריאה כולה שרה... אז יהודי שהוא נזר הבריאה לא יודע לשיר? אני מצווה עליך לשיר!

יהודייה, נזר הבריאה, עם כל מה שזכית לו, כל המתנות שיש לך ברוך השם... את לא יודעת לשיר? תשירי...! תעירי את החיים שלך בכוח השירה, וכך תעוררי ותשפכי רחמים ושפע לתוך הבית שלך! השירה מניעה ומביאה שמחה, ובכוח השמחה את יכולה לפעול ישועות הרבה יותר מדמעות. לשבור ולהפיל את כל החומות ואמר הבעל שם טוב הקדוש: "עצבות נועלת שערי שמיים, תפילה פותחת שערים נעולים והשמחה בכוחה לשבר את החומות..."

עצבות נועלת את שערי השמיים אבל לא רק את שערי השמיים, היא גם נועלת את שערי הלב של כל מי שסביבך, עצבות נועלת אנשים, עצבות נועלת לבבות. והשמחה בכוחה לשבר את החומות ולא רק את חומות השמיים אל את חומות הלב של כל הסובבים אותך. אי אפשר לעמוד מול אישה שמחה. גם האדם הכי אטום נמס מול חיוך ומאור פנים, ותזכרי: "אנחה גוררת אנחה, ושמחה גוררת שמחה..."

עניין נוסף מלווה את שבת פרשת בשלח - המן!

כאשר מגיע אלייך אורח את מקבלת אותו בשמחה. ביום הראשון את מכינה לו מעדנים, ביום השני את גם אולי קצת משקיעה, וביום השלישי את כבר נושמת עמוק, מגישה עוגה ותה ומנסה את סגולת המטאטא... אורחים זה נחמד אבל בטעם טוב. זה טבע האדם, והקדוש ברוך הוא, ארבעים שנה ארח אותנו במדבר.

”אני כלום, אני באמת כלום ולא יכול לעשות כלום ואני כמו תינוק תלוי רק בידיים שלך אבא...”

יכול להגדיל את פרנסתו או חלילה חושש שמישהו יכול לקלקל לו את פרנסתו, להרוס לו, להתחרות בו... לא! אין כזה דבר! הפרנסה היא כמו

מטר והיא רק בידיים של השם. הכפתור בידיו בלבד להגביר או להנמיך, ורק תפילה, חיבור עם השם ואמונה הם הכפתור לשפע שירד אלייך בקלות. ומעולם... תזכרי, זה חשוב: מעולם, מיום שנברא העולם לא הרוויח אדם כלום ולא הפסיד אדם כלום! אין כזה דבר להרוויח או להפסיד כל אחד קיבל ומקבל בדיוק מה שנקצב לו כי באמת שהסוד הוא: ברכה.

שאלו את הגאון מוילנא: עד כמה יהיה הביטחון בהשם? והוא ענה: ”כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי...” – תינוק, כשהוא נולד כל פיפס אמא שלו רצה אליו, בוכה טיפה אמא שלו ישר בודקת מה הוא צריך - מוצץ, בקבוק... להוציא אויר, להחליף לו טיטול... אבל ככל שהתינוק גדל אז האמא קצת משחררת, לא כל ווואאא היא רצה אליו, היא לא בהולה אחרי כל מכה קטנה, רק אם זה באמת משהו נורא היא ניגשת, וככל שהוא גדל יותר האמא מרגישה פחות אחריות על כל דבר קטן, ככה... אומר הרב פינקוס זצ”ל – מי שסומך על השם יתברך בתחושה ובהבנה שהוא חסר ישע זהו מבין: ”אני כלום, אני באמת כלום ולא יכול לעשות כלום ואני כמו תינוק תלוי רק בידיים שלך,

אבא...” מי שמרגיש ככה השם יתברך דואג לו בכל העניינים שלו, אבל מי שכבר גדול, וסומך על החכמה שלו, על הכוח שלו... הקדוש ברוך הוא מביט בו ואומר לו: ”ילד גדול... תסתדר לבד...”.

מי שמבין שהכול זה מהשם ויודע שלא כוחי ועוצם ידי עושים לי את החיל הזה ומרגיש כמו תינוק הוא זה שזוכה לשפע משמיים, והוא גם לא דואג, הוא יודע שהקדוש ברוך הוא לא יעזוב אותו. הנועם אלימלך, רבי אלימלך מליד'נסק אמר שכאשר הקדוש ברוך הוא ברא את העולם הוא הנהיג הנהגה כזאת שיורד תמיד שפע לכל אחד. ולכל דבר שאת צריכה יש כבר את השפע שלו, זכרי תמיד: יש לך שפע לכל החיים שלך. אבל כאשר אדם שואל: מה נאכל? מה יהיה? עצם זה שהוא שואל הוא מקלקל את השפע.

בניח שיש אירוע במשפחה או חג שמתקרב, אז לפעמים נכנסים ללחץ, מה יהיה? איך נעבור את זה? מאיפה נביא את הכסף? תדעי לך ברגע ששואלים: ”מה יהיה...” - חוסמים את השפע! השם הביא את השמחה לבית - הוא גם זה שישלם והוא כבר הכין מראש את כל מה שצריך, השם נתן חג או שבת אל תדאגי... הוא יודע בדיוק מה את צריכה בשביל החג הזה או השבת והוא כבר סידר לך את הכל מראש, רק תביני את זה, תפנימי את זה! אל תשאלי... תאמיני שהוא שולח לך הכל. הנועם אלימלך מדגיש שכל שאלה של: ”מה יהיה? מה נאכל...? מקלקלת את הצינור של השפע.

כאשר ירד המן במדבר הוא ירד מן השמיים,

במדבר. ישראל משולים לציפור, ועכשיו כאשר נגנזה צנצנת המן, זורקים חיטים לציפורים וזו כביכול ההבטה בצנצנת המן, כמו שהציפורים מלקטות את החיטים, כך עם ישראל ליקטו את המן. סגולה לפרנסה.

בשבת שירה יש למלא את הבית בשירה, לערוך שולחן יפה ומהודר, לקרוא את שירת הים בכוונה ובתוספת של הרבה דמיון – תציירי במחשבתך כאילו את ממש על הים, ואת רואה איך המצרים טובעים ונעלמים (כל המצרים, הייסורים) תראי איך את עוברת והמים עומדים מימינך ומשמאלך – הרגישי את זה חזק ... זוהי סגולה אדירה לניסים וישועות.

ואנחנו ממשיכות ונוגעות כעת ביום המרכזי בחודש שבט – טו בשבת! טו טו טו – טו בשבת. יש עוד יום בשנה שמוזכר בו טו... טו באב! בשנה ישנם חודשים מקבילים. תשרי מקביל לניסן, חשון מקביל לאייר, **שבט** מקביל

זה היה מפתיע - לחם יורד מהשמיים? זה היה פלא. אבל הילדים שלהם שכבר גדלו לתוך זה לא התלהבו כל כך, לא התפלאו כל כך, הם נולדו לתוך המציאות הזו וזה היה נראה להם טבעי, ודווקא כשהם נכנסו לארץ ישראל והם ראו איך שזורעים גרעינים בתוך האדמה ומשקים ואיזה פלא... וואו...האדמה מצמיחה פרי, הם התלהבו וראו בזה נס, כי מי ראה דבר כזה? הם היו רגילים שהלחם יורד מן השמיים. ובאמת אין הבדל בין לחם שמגיע מהשמיים ללחם שמגיע מהארץ. הכל זה נס והכל זה מהשם ותלוי רק בו ...

נוהגים בשבת שירה לתת פירורים או חיטים לציפורים, למנהג הזה יש כמה סיבות:

בשעה שישראל שרו את שירת הים, היו הציפורים מזמרים ומרקדים, הילדים הקטנים הצטרפו לחגיגה וקטפו פירות מהאילנות שבים ונתנו לציפורים לאכול.

דתן ואבירם רצו להכחיש את נבואתו של משה רבינו שאמר שלא ירד מן בשבת. הם קמו בלילה ופיזרו מהמן שהיה להם בכדי שהעם יחשוב שירד מן בשבת, מה עשה הקדוש ברוך הוא - זימן ציפורים והם אכלו את כל המן שפיזרו דתן ואבירם.

כתוב: "קח צנצנת אחת ותן שמה מלוא העומר מן והנח אותו לפני ה' למשמרת לדורותיכם..." – למען יראו את הלחם! כאשר עם ישראל יראו את צנצנת המן הם יזכרו שהשם יתברך הוא זה שממציא פרנסה ומזון לכל חי כמו שהוא המציא לעם ישראל מזון

יש משל מדהים, הממחיש את מה שקורה, בטו בשבט, משל לאיש עני המתגורר בבית דל וקר עם עשרת ילדיו, העצב שולט בכל פינה... הילדים רעבים, הגג דולף, הכל רטוב וקפוא, והנה לפתע – נקישות בדלת, והפקיד של מפעל הפיס מגיש לאבא כרטיס זכיה בפרס הראשון – הם עשירים! יש כרטיס ביד... העיניים נוצצות, כולם מתחבקים ורוקדים, ושמחים ובאמת, על מה השמחה? הם הרי עדיין רעבים. הם לא אכלו כלום... הבית עדיין קר ולא התחולל שום שינוי...?

נכון. לא התחולל שום שינוי, אבל יש כרטיס ביד. הם עשירים! זה בדיוק טו בשבט. את כל כך מחכה לישועות. כל אחת והנס שהיא מייחלת לו, בטו בשבט יש לך כרטיס ביד. כרטיס של ישועות, את אולי עדיין לא רואה כלום, אבל אם תתחברי לישועה שלך ביום הזה מתוך שמחה וממש תרגישי אותה, תרקדי איתה, כמו אותו עני שיש לו כרטיס ביד – הוא עדיין לא אכל ועדיין קר וקפוא... אבל הוא יודע שזהו, הוא עשיר. גם את! והסוד הוא לצייר את הישועה שלך ממש במחשבה, להלוות מהשמחה העתידה להיות לך, ולחוות אותה בכל אבריך וגידיך, ולכן ביום הזה את עורכת סעודה גדולה ועשירה, את נוהגת כמו מלכה. בטו בשבט, כך כותב הזכרון שמואל:

”יורד שפע התחדשות גדול מאוד על הנשמות בעולם הזה, ומקבלים כוחות חדשים ומתחילים לצמוח בחיות חדש...”

לאב וכו'... - ט"ו שבט מקביל לט"ו באב, מפרידה ביניהם בדיוק חצי שנה, שני הימים האלה דומים מאוד ומסוגלים לזוגיות, לפוריות, הם ימים בעלי עוצמה אדירה וכוח התחדשות מופלא. מה סודם של שני הימים האלה? וחד"ל מלמדים אותנו שארבעים יום לפני יצירת הוולד מכריזים בשמיים: בת פלוני לפלוני, ארבעים יום לפני כל יצירה מכריזים אותה בשמיים. - בשנה ישנם שני ימים הנחשבים כ- "ראש השנה" – א' בתשרי וא' בניסן, ואין בזה חילוק מפני שאחד הוא ראש השנה במעשה ואחד הוא ראש השנה במחשבה. אנחנו טיפה מעמיקות (קראי לאט) – כה' באלול הוא יום בריאת העולם הקודם לראש השנה בא' תשרי. ארבעים יום קודם יום בריאת העולם זה – טו' באב ובשמיים מכריזים את השנה החדשה שלך, את המתנות שבה, את האוצרות שבה ולכן טו באב הוא כביכול ההתהוות של השנה החדשה.

כה' באדר הוא כביכול יום בריאת העולם הקודם לראש השנה א' בניסן וארבעים יום קודם זה טו בשבט, ובשמיים מכריזים כביכול, "בת פלוני לפלוני..." כל מה שעובר עלינו בעולם זה זיווגים... את מי תפגשי, למי תתחברי, עבודה, פרנסה... – טו בשבט הוא הגרעין של השנה החדשה, זה יום בו מתהווה ונולדת לך שנה חדשה – שבט, אותיות – שנה טובה ברוכה, ותחת לפני השטח הבריאה כולה מתחדשת. השרף עולה באילנות ומאחורי הקלעים הבריאה מתעוררת מתרדמת החורף. אנחנו אמנם לא רואים את כל זה אך זה קורה.

מתאהבת. תראי את ההתחדשות בבריאה
התפעלי! אפשר לראות שקדיה פורחת ולדלג
על זה, ואפשר לראות אותה בלבן ולהתפעם
מזה... את יכולה לראות ירוק שעכשיו לבלב
ולעבור מעליו כאילו כלום... ואת יכולה ממש
להתפעל ולינוק מהירוק הירוק הזה אהבה
לבורא העולם – מה רבו מעשיך השם! זה
מתחיל עכשיו, הביטי סביבך, הכל התחיל
לפרוח, להתחדש... זה בשבילך, במיוחד
בשבילך!

טו בשבט, כך מדייקת הגמרא הוא ראש השנה
לאילן, אילן ולא אילנות. אומר בעל הסולם:
”פירות האילנות, היה צריך לומר - אלא
זה אילן גדול וחזק למעלה”, בט” בשבט
מקבלים חיות לכל השנה מאילנא דחיי, מאילן
החיים העליון כך כותב הבית אהרון מקרלין, זה
חיבור לעץ החיים: ”עץ חיים היא למחזיקים
בה...” – לכל עץ ישנם שני חלקים, החלק
הגלוי והחלק הנסתר. הגלוי הם הענפים,
העלים, הפירות. והנסתר הם השורשים אשר
מהם יונק העץ את חיותו, כך הגוף שלנו,
הבשר ודם, כל החיות שלו מהנשמה. את הגוף
אנחנו רואות ומרגישות “יורד שפע
– אך את כל חיותו יונק התחדשות גדול
האדם מן הנשמה שהיא מאוד על הנשמות
נצחית ונסתרת, נשמה בעולם הזה,
שהיא קודש קודשים. ומקבלים כוחות
חלק אלוך ממעל. חדשים ומתחילים
לצמוח בחיות **חדש**..
כמו כן, לכל דבר
שאת עוברת בחיים

בטו בשבט מתחיל מהלך חדש בשנה, גובר
כוחה של החמה, שעות האור מתארכות
והלילות מתקצרים עד לט”ו באב, וכאילו
להמחשה, פורחים עצי השקד בפרחים לבנים.
ובאמת, מתהפכות כל האנרגיות מצמצום
והתכנסות שזה החורף, לפריחה, ליציאה,
לבלוב כאשר נקודת השיא היא ליל הסדר.
אמנם ליל הסדר הוא עוצמתי יותר אך בטו
בשבט זו ההתחלה ואנו מתחברים לשורש
הגאולה.

מה יש לנו מטו בשבט? שימי לב... כמעט
כל שבועיים שמיים! ראש חודש אדר, אחרי
שבועיים פורים, אחרי שבועיים ראש חודש
ניסן שהוא יום חנוכה המשכן(וראש השנה
לניקיון...) אחרי שבועיים פסח, מכסח את
סופרת שבועיים והנה, ראש חודש אייר,
שבועיים והנה לג בעומר, ואחרי שבועיים חג
השבועות! ימים מדהימים וחגיגים שהשם
שולח לך דרכם אהבה בשפע... הנתיבות שלום
מסביר שמיום טו בשבט ועד חג השבועות
ישנם בערך מאה ימים שקרויים מאה ימים
של אהבה - קדימה... הקדוש ברוך הוא מוציא
אותך להשתלמות באהבה, הוא שולח לך
בימים האלה דליים של אהבה מטפטפת,
ואת חייבת להתאהב... להתאהב בחלק שלך,
במה שהשם נתן לך, למלא את הלב באהבה
לסובבים אותך,

איך אוהבים? איך באמת אוהבים? אומר
הרב וולבה זצ”ל: **אהבה קונים על ידי
התפעלות.** כאשר את מתפעלת את

יש שורשים נסתרים שאותם את לא רואה. יש סיבה מדויקת לכל דבר. מה שאת רואה בעיניים זה רק את החלק הגלוי. וחובה על כל יהודי להאמין כי הכל מדויק מלמעלה וכל עניין יונק בעצם משורשים רוחניים עמוקים ולכל דבר יש סיבה והיא לטובה.

זכרי, גם אם מפוזרים בחייך פיסות של רע, את חייבת להבין שזה רק חלק מתמונה מושלמת ויפה. לפי היהדות, המילה "רע" פרושה קטע, חלק משלם. כמו גשר רעוע, כמו התרועעה שבשופר שהוא בנוי מקטעים... כך כל דבר שנראה "רע" הוא רק קטע, חלק מתמונה שלמה ומהממת. כל החיים שלנו בנויים מחלקים, מקטעים... כמו פאזל. ובפאזל של החיים יש קטעים יפים יותר, יפים פחות, שחורים או לבנים, שמשלימים בסופו של דבר, אני מבטיחה לך - תמונה יפהפייה ומיוחדת!

לפני שאגש לעניין הסגולות, הברכות והאמנים שבהם נוהגים לעסוק בטו בשבט – לברך על מיני פירות ולומר חמישה עשר שיר המעלות – אגע בפירות האדם ובהקבלה המדהימה בין האדם לעץ השדה. טו בשבט הוא יום תפילה לפירות האילן, וגם לפירות האדם. לאדם, לפי הקבלה ישנם שלושה סוגי פירות: הדיבורים. המעשים. הילדים. והם מחולקים לפי ספירות מלכות: חב"ד. חג"ת. נה"י.

חב"ד – חכמה. בינה. דעת. דיבורים!

המילים שהוא מוציא מהפה, לפי השפה,

התוכן, הטון ניתן ללמוד מי הוא האדם העומד מולנו. דרך המילים שאנו מוציאות מהפה אנו נוטעות מציאות וזו אחריות. נכון, קשה לשנות סלנג או שפה, אבל אפשר בהחלט להתחיל בעבודה איטית ועקבית. לכל אחת מאתנו יש לכסיקון עשיר וגדוש (ברוך השם), ובתוכו יש כמה מילים שאת יודעת שכאשר את אומרת אותן הקדוש ברוך הוא לא מבסוט ממך... יש כמה מילים או משפטים שאת חייבת לנקות. התחילי בעבודה – קחי לך מילה רעה או משפט שאת רגילה בו והוא לא חיובי – כתבי אותו בפתק – קמטי את הפתק והשליכי לפח, הבטיחי בלי נדר שאת המילה הזו, המשפט הזה, את לא אומרת יותר לעולם. בעת ניסיון של כעס, או כאשר את בעיצומו של שטף דיבור ואת עוצרת את עצמך ומסננת מילה אחת, או משפט אחד את מתחילה תהליך של עליה... המוח שלך למד דרך חדשה. הוא למד להתאפק, ואפילו אם נפלת בהרבה מילים ומשפטים לא טובים, אבל מילה אחת הצלחת לסנן ולהוריד – זה גדול. זוהי תחילתה של עבודה – אשריך!

חג"ת – חסד. גבורה. תפארת – מעשים!

כמה פירות טובים את נוטעת בעולם בחסד שאת עושה עם הזולת...

חסד - מסופר על חוני המעגל שפגש איש זקן אשר שתל עץ חרוב, תמה חוני: והלא העץ הזה יצמיח פירות רק בעוד שבעים שנה אז

זכרי, כל התגברות שלך, התאפקות שלך, נוטעת כוח בילדים שלך להתגבר, להתאפק... לעמוד בניסיונות.

אף חייל גרמני לא ירה בו. אף כלב לא טרף אותו, והנה, הוא שומע לפתע צעקה מתוך השורה, חבר טוב צעק לו: "יודל'ה... תקום! מה אתה נורמאלי? אתה תמות. תקום!!!"

המילים האלה נסכו בו כוח, הוא קם והמשיך לרוץ... הוא ניצח את הצעדה, את המלחמה, הקים משפחה וזכה לילדים, נכדים וצאצאים. וכל זה בזכות מי? בזכות החבר שצעק לו כמה מילים. החבר הזה קנה את עולמו בכמה מילים. הוא הציל דורות שלמים בחסד הזה שהוא עשה. המילים שלו נטעו פירות לדורות, וגם את יכולה! כמה אנשים זרוקים בצד הדרך? שבורים, רצוצים, כואבים... היי כעץ, העניקי... הברכה הגדולה ביותר לאילן היא: "שיהיו נטיעותיך כמוך..." והכוונה המופלאה היא שכמו שטוב לך, תדאגי שיהיה טוב גם לאחרים, תטעי בעולם אהבה, שמחה והכל על ידי חסד, נשמה, חסד! זכרי, מילה אחת שלך. עידוד. מאור פנים, יכולים להחזיר אנשים לשורה, לחיים ולהוליד בעולם פירות מתוקים.

גבורה – זכרי, כל התגברות שלך, התאפקות שלך, נוטעת כוח בילדים שלך להתגבר, להתאפק... לעמוד בניסיונות. מכירה את הסיפור על חנה ושבעת בניה, כן? היא מחזירה לקדוש ברוך הוא שבע נשמות טהורות... שבעה בנים היא עוקדת על מזבח האמונה,

בעבור מי אתה שותל? ענה לו האיש: כאשר אני נולדתי מצאתי עץ חרוב שאבי שתל, וכמו שאבי שתל בשבילי כך אני שותל לבני. כאשר ברא הקדוש ברוך הוא את העולם התעסק במטע תחילה. עם ישראל, בכניסתם לארץ ישראל עסקו גם הם בנטיעה: "כי תבואו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל..." נטיעה היא נתינה, היא עשייה, לאו דווקא בשבילי, שיהיה לי. שאני אהנה מזה. הנטיעה מבטאת יותר מכל את הנכונות של האדם לעשות למען העתיד, למען הזולת ולא למען עצמו דוקא. ובאמת נלמד מהעץ אהבת חינם. נתינה ללא גבולות. העץ מצל על כולם. הוא לא דורש תמורה. הוא מעניק פירות בחינם. הוא כולו נתינה. גם את – למי את יכולה להצל ביום חם? למי את יכולה להעניק מפירותייך, ממה שהשם חנן אותך? מילה טובה. עידוד...

סיפר אדם בשם יהודה, שבתקופת השואה הוא היה בצעדת המוות, הוא סיפר שהגרמנים יימח שמם הריצו אותם במשך שעות ארוכות בחום נורא, בלי טיפת מים... והוא רץ ורץ ורץ... אנשים שרק זזו מהשורה, נאנחו או נפלו סיימו את חייהם בירייה. נביחות כלבים, יריות וזעקות מוות נשמעו ללא הרף במהלך הצעדה האיומה הזאת, הם התחילו אותה באלפי אנשים חיים וסיימו אותה אולי בעשרות. יהודה סיפר שבשלב מסוים הוא לא יכל יותר להמשיך... גופו כאב, הוא היה צמא ותשוש ולא היה בו כוח. הוא נדרק לצד הדרך וחיכה לירייה שבו תבוא, הוא רצה למות, זה היה הדבר הכי מתבקש באותם הרגעים, אבל... משום מה,

והתפארה בהם כל כך ובקשה מהחברה שגם היא תראה לה את תכשיטיה, החברה לא התבלבלה, היא הלכה וחזרה אחרי כמה דקות והביאה את ילדיה... "הנה התכשיטים שלי..." – היא הצביעה על ילדי החן המיוחדים שלה, ובאמת, אומר הבן איש חי הקדוש: "כל היהלומים שבעולם לא ידמו ולא ישוו לאצבע אחת של ילד יהודי..."

בעולם הצומח יש זמנים מדויקים לזריעה, בתחילת החורף זורעים, ואם זורעים באיחור, אחרי בוא הגשמים כבר לא יצמח מהזרע שום דבר. גם אם מקדימים יותר מידי זורעים כאשר הקרקע לא מוכשרת לא יצמח דבר, מוכרחים לתפוס את הרגע הנכון. וכך גם עם הילדים שלנו, שהם היהלומים שלנו – הסוד הוא - הרגע הנכון! מיד, כשהילד הקטן ומתחיל לדבר תזרעו בו אמונה, תלמדו אותו ברכות, אמנים, קריאת שמע, מודה אני... – "תורה ציווה לנו משה..." כך האמונה תיכנס, היא תיזרע בזמן ותצמיח פירות בבוא העת.

"טוב לגבר שיישא עול בנעוריו..." – אם מרגילים ילד עוד בהיותו קטן, ליטול ידיים, לברך, להתפלל... (כמובן, כל ילד לפי גילו) זה יזרע בתוכו ויהפוך להיות חלק ממנו ללא קושי, וכמו שאת השתיל הרך צריך לעצב וליישר, כך אי אפשר לגדל ילד מבלי לבנות אותו, לעצב וליישר... והעיקר היא השתדלות והמון תפילה, תעשי את שלך והשם יעשה את שלו, תראי את בתיה בת פרעה, כתוב בספר מעולפת ספירים שבתיה בת פרעה נמצאת

ובטרם יוצא בנה השביעי, הקטן להורג היא מנשקת אותו ואומרת: "בני, לכו לאברהם אביכם ואמרו לו: אתה עקדת מזבח אחד ואני עקדתי שבעה מזבחות". היא עולה אל הגג וקופצת אל מותה ואז... יוצאת בת קול מן השמיים ואומרת: "אם הבנים שמחה..." מה פשר המילים ששולחת חנה לאברהם אבינו? מה... היא מתחרה עם אברהם אבינו? אתה עקדת אחד ואני שבעה...? חנה לא עושה פה תחרות חלילה, היא לא מתנצחת, הוא מוסרת לאברהם אבינו – תודה! תודה שהוא נתן לה את הכוח לעמוד בניסיון הקשה מכל ולהחזיר את הפיקדונות זכים וטהורים, כי זה שאברהם אבינו עמד בניסיון העקדה זה מה שנתן לה את הכוח אחרי כל כך הרבה שנים, גם היא, לעמוד בניסיון. הגבורה של אברהם אבינו נמצאת אצלה בגנים. - גבורה ומסירות של אימהות זורמת בדם ונוטעת כוח לצאצאים גם אחרי עשרות ואפילו אלפי שנים להתגבר ולמסור את הנפש.

נה"י – נצח. הוד. יסוד. – ילדים!

הפירות שלנו... עמלינו אלו הבנים. התורה מחייבת אותנו בהתבוננות תמידית – מה יהיה טיבם של הפירות שאני אשאיר אחרי בעולם?

אם מרגילים ילד עוד בהיותו קטן, ליטול ידיים, לברך, להתפלל... מספר הבן איש חי הקדוש, סיפור על אישה שבעלה קנה לה תכשיטים יפים ומיוחדים, היא הראתה לחברתה

אם מרגילים ילד עוד בהיותו קטן, ליטול ידיים, לברך, להתפלל...!

טו בשבט הוא זמן המסוגל להתפלל על הילדים – זכרי, ילדים גדלים וצומחים בהרבה תפילות ודמעות.

ישנה הקבלה מדהימה בין האדם לאילן, אך אפתח את הרעיון המדהים הזה במילים שבהם פותח דוד המלך ע"ה בספר התהילים: "והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו ייתן בעתו ועלה לא יבול וכל אשר יעשה יצליח..." – יש עץ שתול, ויש עץ נטוע, עץ נטוע הוא עץ שבמשך שנים ארוכות עומד באותו מקום, היכן שנטעו אותו שם הוא עומד. עץ שתול לעומת זאת, הוא עץ שלאחר נטיעתו, לאחר שהוא היכה שורשים וגדל בנחת, עוקרים אותו ושותלים אותו במקום אחר, זה תהליך כואב מאוד לעץ, העקירה, ההמתנה... בדרך כלל האיכר הוא זה שעוקר את העץ ממקומו ונטוע אותו במקום טוב יותר, במקום בו הוא יגדל גבוה יותר ויניב פירות משובחים יותר, כל

בהיכל הראשון בשמיים, ויחד אתה גם אביגיל הנביאה, ואלפים ורבבות של נשים צדקניות, ושלוש פעמים ביום מכריזים כרוז בשמיים כי דיוקנו של משה הנביא הנאמן בא, ובתיה יוצאת ורואה אותו דרך מחיצה ומשתחוית לו ואומרת: "אשרי חלקי שגידלתי את האור הזה... וזהו העונג הכי גדול לה יותר מכל התענוגים. ובספר דברי הימים משה רבנו מוזכר כבנה של בתיה בת פרעה,

בזכות מה זכתה לכל זה? בזכות הושטת היד שלה אל התיבה! היא יוצאת לרחוץ ביאור, היא רואה את התיבה מרחוק, היא עושה מה שהיא מסוגלת והשם עושה לה נס, ידה מתארכת והיא מקרבת את התיבה אליה. כמה שכר בזכות הושטת יד אחת לעברו של ילד יהודי! אמר השם: משה לא היה בנך וקראת לו בן, אף את לא בתי ואני קורא אותך בתי ולכן קרויה בתיה...

אישה יקרה. בת ישראל זכרי – כל הושטת יד שלך... כל טיטול, קינוח אף, הקשבה, לטיפה, כמה שכר, כמה!!! על המאזניים בעולם הבא ישימו לך את כל הסירים שבישלת והכביסות שכיבסת והכלים ששטפת, והריצות שרצת וקמת בלילה וכל שניה ושניה שאכלת בשביל שיהיה לך כוח בשבילם וישנת כדי לצבור אנרגיה למענם, האספות הורים והריצות לחוגים, המקלחות והכינים, הקניות והסידורים, הברכות והנטילות ידיים... הכל נרשם ונמדד ואת זוכה לשכר וגם ליהלומים. שהם שלך! הם השותפות שלך עם בורא עולם...

גרעין אחד קטן מצמיח עץ גדול:

כך, השקעה רוחנית קטנה שאת עושה מצדך, תצמיח לך תוצאות מדהימות. זכרי: מעשה קטן, הוא כוכב גדול! וזיתור, הבלגה, ברכה בכוונה, סנטימטר נוסף בצניעות – זה אולי קטן בעינייך אבל ענק בשמיים.

כאשר שותלים את הגרעין באדמה הוא נרקב ומתוך הריקבון גדל וצומח:

מתוך הנפילות את צומחת, מתוך הניסיונות את גדלה ומתפתחת. זכרי, גם בתוך המשברים והירידות כל העבודה בעולם הזה היא אחת: להמשיך. להתקדם. להתחיל שוב ושוב בכל הכוח. ואת זה אפשר לעשות רק כאשר את מבינה את הכלל: מי שמאמין שהשם יתברך לא מתייאש ממנו – הוא לא יתייאש לעולם!

אני מבטיחה לך... השם לא מוותר על אף יהודי ודווקא במקומות הכי נמוכים הוא איתך ולכן לעולם אל תגידי: "באיזו ירידה אני... או: "אין לי שום תקווה להתקרב אל השם, ולעשות שינוי, חס ושלום! תראי את יתרו כהן מדיין, הוא היה כהן לעבודה זרה, זה מקום נמוך מאוד, שיא הטומאה ולמרות זאת עזב את הכל והתקרב וזכה שפרשה שלמה נקראת על שמו, פרשת מתן תורה. אז את, קל וחומר את... יש לך את הכוח להתחדש, להתקרב... לעלות. וגם המצב הכי נמוך שלך הוא בוודאי לא נמוך ממצבו של יתרו לפני שבא. וזכרי, הדיברה

התהליך הזה הוא לטובת העץ. כך גם האדם, תראי את האבות הקדושים, הקדוש ברוך הוא עוקר את אברהם אבינו ממקומו הטבעי, הרגיל, והוא מצווה אותו: "לך לך מארצך וממולדתך..." הוא עוקר אותו כביכול ושותל אותו בארץ זרה ושם הוא גדל ועולה להיות אבי האומה. יעקב אבינו גם הוא נעקר מאוהל התורה ובורח לחרן ושם בארץ זרה הוא זוכה להעמיד את שנים עשר השבטים – תראי את יוסף הצדיק, הקדוש ברוך הוא עוקר אותו בגיל שבע עשרה ושם אותו בעבדות במצרים ואחר כך בבור... ומשם הוא עולה למלכות, גם דוד המלך עליו השלום היה במדבר בודד ומנוכר עד גיל עשרים ושמונה, והוא, הוא מלך ישראל.

לפעמים את מרגישה שעוקרים אותך מהמקום הטבעי המוכר, הטוב... – זה עקור כל כך להיות עקרה ולחכות לפרי בטן... זה לא טבעי שעדיין לא מצאת את בן הזוג שלך ואת עדיין מחפשת... זה כל כך מצער כשאינן הפרוטה מצויה והפרנסה לוחצת... אבל כל אלה, כל ההמתנות האלה,

הצערם האלה יש להם מטרה – נטיעה במקום טוב יותר. רוחני יותר. ניסיונות החיים מוציאים מאתנו את הטוב שבנו, את העוצמות והחוזק מן הכוח אל הפועל – וכך, רק כך זוכה האדם לצומח: "אשר פריו ייתן בעתו ועלה לא יבול וכל אשר יעשה יצליח...!"

הנה כמה הקבלות מדהימות בין העץ לאדם, נלמד מזה לחיים:

סובלנות: לא מודדים עץ בכל יום בכדי לבדוק עד כמה הוא צמח והגביה, משום שצמיחתו ניכרת לעין רק לאחר זמן. כך בעבודה הרוחנית שלנו, בעמל עם ילדינו, אי אפשר למדוד

צמיחה והתפתחות רוחנית בשום כלי מדידה. כל זמן שהנר דולק אפשר לתקן, אפשר לשנות ולהשתנות אך התהליך מחייב סובלנות ואורך רוח וכמובן אמון. אמון. אמון.

אילנות יונקים את חיותם ממימי התהום:

כך עם ישראל יונקים את חיותם מן התורה – "אין מים אלא תורה..." – פרשת השבוע מחייה אותך בכל שבוע, והתורה אוצרת בתוכה את כל הברכה והחיים שלך ושל בני ביתך - מה התפקיד שלנו הנשים והאימהות בתורה? איך אנחנו זוכות בה? אומרת הגמרא במסכת ברכות: "גדולה הבטחה שהבטיח הקב"ה לנשים יותר מן האנשים." הקדוש ברוך הוא הבטיח שכר לנשים כאשר הן נותנות את החלק שלהן ומוסרות את הנפש שלהן בכדי שהבעל ילמד תורה, שהבנים ילמדו תורה... כמה שכר יש לאשה ששולחת את בעלה לשיעור תורה? נביח, שהבעל הגיע מהעבודה והולך לבית הכנסת לשיעור תורה בשעה

הראשונה בעשרת הדברות: "אנוכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים", זוהי דיברה של אמונה, אני השם שהוצאתי אותך ממצרים, ממט' שערי טומאה, מהארץ הכי נמוכה, מהשפלות, מהעבדות, מהכמעט ריקבון... לא התייאשתי ממך גם כשהיית כל כך למטה. אני זה שנכנסתי למקום הטמא הזה והוצאתי. וגאלתי. ולקחתי. והבאתי אותך אלי, אז אם משם הוצאתי אותך – מכל מקום אני אוציא אותך. ועוד דבר – שם, במקום הכי נמוך עם ישראל פרו ורבו ומשם יצאו לגאולה.

ככל שישקיעו באילן, כך הפירות יהיו משובחים ונאים יותר:

השקעה היא מילת המפתח לפיתוח האישיות שלך. עבודת המידות שלך. הזוגיות. חינוך הילדים וכמובן הרוחניות והקשר שלך עם בורא העולם. "יגעת ומצאת – תאמין!" היכן שתשקיעי תראי פירות, תוצאות טובות וברוכות, יהודי צריך לחיות בחשבון נפש תמידי, להשקיע ולהתאמץ, אמנם חשוב לזכור שהקדוש ברוך הוא לא מצפה מאתנו לתוצאות, ההשקעה והמאמץ הם אלה שנמדדים בשמיים, ולפעמים הפירות הם קצת שונים ממה שציפינו וחיכינו והכלל הוא: להשקיע, לעמול ולהאמין – יש פירות. יש! – אולי אני לא רואה בעיניים אבל כל תפילה, כל מאמץ עם ילד או השקעה בזוגיות פועלת בוודאי את פעולתה.

”אשה ששולחת את בעלה ללמוד יש לה שכר כאילו היא לומדת תורה לשמה...”

חמש והוא חיפש מניין לתפילה במשך חצי שעה, לפני זה דיבר עם חבר, עישן סיגריה, נכנס לשיעור... קצת נרדם, קצת למד וחזר הביתה בשעה עשר בלילה. ומכל הזמן הזה הוא למד רק רבע שעה, אומר הקב"ה: "אל תדאגי אישה... את שולחת את בעלך חמש שעות, ומתוך זה הוא למד רבע שעה, אל תדאגי, את תקבלי שכר של חמש שעות, הבעל יקבל שכר לפי כמה שהוא למד תורה.

אתן יודעות מה אמר הרב עובדיה יוסף זצ"ל, הוא אמר: "אשה ששולחת את בעלה ללמוד יש לה שכר כאילו היא לומדת תורה לשמה..." והוא עוד אמר: "אם אישה הייתה יודעת כמה יציל אותה הלימוד תורה של בעלה בעולם הזה ובעולם הבא היא הייתה מגרשת אותו עם מטאטא מהבית שילך ללמוד תורה..." טוב... אז את לא צריכה לקחת באמת מטאטא אבל כן מקל של נועם. קוראים לזה מקל של נועם, מה זה מקל של נועם?

כתוב בספר זכריה: "ואקח לי שני מקלות לאחד קראתי נועם ולאחד קראתי חבלים וארעה את הצאן..."; יש מקל שהוא כולו נעימות, אהבה... והתפקיד שלך זה לייקר את הלימוד שלו, לאהוב את זה שהוא לומד, להתעניין בו ובמה שהוא לומד, לשבח אותו על זה שהוא הלך ללמוד, ועל שהוא

מזכה גם אותך בזכות הזאת. וכל זה תעשי עם פנים יפות, לא להתלונן: לאן הלכת? איפה היית? אני צריכה עזרה... כשאת מתגברת על עצמך ומאפשרת לו זה נותן לו כוחות גופניים ורוחניים להמשיך להתמיד בלימוד. ברגע שהוא יודע שיש לו אישה עזר והיא שמחה בלימוד הזה, בחיבור הזה... זה בעצם מה שנותן לו את הכוח... ובאמת על זה עומד כל הבית שלך, תדעי לך שהתורה היא השמירה של הבית שלך, וכשהילדים שלך יראו שאת מתרגשת מלימוד תורה של בעלך: "איזה יופי בעלי, למדת עוד שיעור..." או: "ילדים, אבא נמצא בשיעור תורה..." וכשהוא חוזר – את מקבלת אותו בחיוך ענק ואת עושה עסק מזה – זה שיעור לחיים של הילדים שלך, הם יגדלו ויבינו שהתורה היא העיקר והיא החשובה והיא באמת החשובה. וגם עם הבנים שזכית והם חוזרים מלימוד תורה או מתלמוד תורה – תשאלו, התענייני... תנשקי את הראש לילד שלמד ותגידי לו: "וואי וואי וואי... אתה תהיה תלמיד חכם, אתה הנחת של אמא ...

וכמובן - הרבה תפילות: "והערב נא השם אלוקינו את דברי תורתך בפינו..." שהתורה תהיה ערבה ומתוקה לבעל ולילדים, הערב נא (הבער נא) שהיא תהיה בוערת להם בלב ותזכרי שזה גם בשבילך כי כשלומדים תורה אז המידות יותר מתוקנות ויותר טובות, ילדים שלומדים תורה יש להם חן ויופי על הפנים, מאוד חשוב לשים את הילדים בגנים ובבתי ספר שלומדים שם יהדות שילמדו במקומות מחברים... וגם הבעל שלך, תדעי

לך, בעל שלומד תורה אפילו שעה ביום, הוא יותר עדין, יותר מתחשב... יש יותר ברכה בבית ושלום בבית.

אבל עוד משהו קטן שאת חייבת לזכור: אישה היא בשום פנים ואופן לא מורה בבית, לא מורה ולא מעירה, היזהרי מזה מאוד. הכל רק בדרך של נועם וכבוד ואם זה לא הולך אז הרבה תפילות – יהי רצון שנזכה.

הצף סופג את המים דרך שורשיו החקויים באדמה:

אנחנו כולנו, עם ישראל סופגים ויונקים את הכוח מאבותינו ואמותינו הקדושים, מצדיקים וגדולי האומה שמסרו את הנפש עבור דרך ה'. – "יעקב חבל נחלתו..." כך כתוב בתהילים, יש לך חבל ביד, קיבלת בנחלה, בירושה חבל מיוחד, את החבל הזה את מחזיקה בקצה האחד ובקצה השני אוחדים בו האבות והאימהות וגדולי האומה – כאשר מנערים חבל בקצה אחד, מי שאוחז בו בקצה השני ירגיש את הניעור שלו... כך בדיוק! כאשר את מנערת את החבל, מזכירה את האבות והאימהות, מדליקה להם נרות, מבקשת בזכותם – הם מיד מרגישים בניעור שלך... בקריאה שלך ומלמדים עליך זכות, מבקשים בשבילך...

את מחוברת!

האיפן זקוק לאור השמש: כך האדם זקוק לרב, למורה הוראה שיאיר את דרכו. "עשה לך רב והסתלק מן הספק..."!

האילן זקוק לאוויר, לאור ולחום בשביל לצמוח ולעלות, כך ילדינו, זקוקים לאווירה חמה בבית, לאמא מאירה, אוהבת ומחבקת, אמא שבימי הילדות והנעורים היא זו שמיישרת את השתילים הרכים, משקיעה בעיצוב האישיות של ילדיה ובאהבה מיישרת כל עקמומיות שבלב. כל העיניים נשואות אליך, אמא, למילים המרגיעות שלך, לחיבוק שלך, לאוכל החם והטעים שלך. לפעמים ילד חוזר הביתה – עבר עליו משהו... ואת פותחת לו את הדלת ומקבלת אותו באהבה והוא אוכל מה שאימא הכינה לו והוא נרגע, הוא בשנייה נהיה שמח והכל מסתדר לו ומתבהר לו.

מילה טובה נותנת לילד כוח להצלחה, וסתם כך כשאת מפזרת חיוכים ביום אפרפר וקריר את מחממת לכולם את הלב ומשמחת אותם כל כך. הביטי על הילדים שלך, על הנשמות הפזורות סביבך... לפעמים ילד שלך או ילדה שלך שהולכים לך רחוק ואת מביטה בהם ולא יודעת את נפשך, ונוצר בינכם ריחוק גדול כל

תקוה, אמון, והאהבה פורחת ומלבלבת, הציווי עלינו כזוג הוא: לעבוד ולשמור על גן העדן הזה.

חיי הנישואין הם כמו גינה. בגינת החיים גדלים פרחים, עצים ופירות מתוקים, אך כמו בכל גינה צצים ועולים גם קוצים, דרדרים ועשבים שוטים. וכמו שגינה מטופחת ומלבלבת נדרשת להשקיה והסקעה תמידית, כך גם גינת החיים.

באופן תמידי, וזו עבודת חיים – צריך להשקות, להשקיע, לטפח... צריך לעקור, לנכס ולסלק עשבים שוטים, קוצים ועלים יבשים.

גינה טובה חייבת להיות מגודרת מפני אורחים לא רצויים. גם הבית שלך, גן העדן הפרטי שלך חייב להיות מגודר ושמור. לאישה יש חוש ריח מיוחד, לפעמים הבעל או הילד מביא איזה חבר, ואת... מריחה שזה לא מתאים, השתמשי בחוש הריח המדהים שלך לשמור על גן העדן שלכם. שמרי על ביתך מכל פגע רע. מכשיר לא טוב. חברים לא מתאימים. מפתח לגינת החיים נמסר בידכם, והציווי לשמור ולעבוד הוא בתוקף עד מאה ועשרים שנה.

השקו בפרגונים, בחיוכים, בהרבה מבטים. ובבקשה אל תתקמצנו במילים, מילים אוהבות הם כמו מים לאדמה ביום שמש.

נכשו וסלקו מחשבות שליליות והפנו את המבט קדימה. ואת... אל תהיי אישה היסטורית, כעסים ישנים וזיכרונות עתיקים – שייכים לעבר ואין בהם צורך.

זכרי: "אושר אינו אלא בריאות טובה

כך. תדעי לך שרק את, אמא יכולה להעלות את הנשמה הזאת! כי לפני שיורדת נשמה לעולם אז מסתכלים פה על כל הנשים ושואלים בשמיים: מי האמא המושלמת בשביל הנשמה הזאת? מי האמא שיש לה את כל הכלים בשביל שהילד הזה יצליח או הילדה הזאת תעלה ותצליח?

ואז... בוחרים בך. וזה לא בטעות. זה בדיוק מושלם. ואפילו שאת רואה את הילד או את הילדה שלך כל כך למטה. תדעי לך שיש לך את כל הכלים ואת, ורק את היא זו שיכולה להעלות את הנשמה הזאת, את השתיל הזה שהוא שלך ולך ניתנה הזכות משמיים להשקות ולגדל. השקי את פירותייך בחיוך, בחיבוק, גדלי והצמיחי בתפילות ובדמעות.

לכל אדם ניתן התפקיד שעליו נצטווה האדם הראשון: "ויקח ה' אלוהים את האדם וינחהו בגן עדן לעבדה ושמרה..." (בראשית ב' טו')

בתחילת הנישואין החיים הם גן עדן. חלקת האדמה הפרטית שלכם ירוקה וחדשה, מלאת

ראש השנה לאילנות ויתפללו עליהם
שיתברכו הפירות". (אדני פז)

אז, ראשית את משתדלת שיהיה פרי חדש על
השולחן ותחילה נברך: שהחיינו...". לאחר
מכן נברך על שבעת המינים לפי הסדר:

האיש מברך על החיטה "חלב וחיטים
ישביעך" כדי שתהיה לו פרנסה בריווח.

האישה מברכת על הגפן "אשתך כגפן
פוריה...

הבן מברך על הזיתים "בניך כשתילי זיתים
סביב לשולחןך...

הבת תברך על רימון ואגוז "כל כבודה בת
מלך פנימה...

ילדים קטנים ולתינוקות נותנים תפוח ודבש
"תחת התפוח עוררתך, דבש וחלב תחת
לשונך... (מועד לכל חי סי' ל' אות ד' ח')

טו בשבט הוא יום של משחה ושמחה ובליל טו
בשבט, ראש השנה לאילן את עורכת שולחן
מהודר בכלים נאים ובכמה שיותר סוגי פירות
ארץ ישראל, אומרים המקובלים כי הסעודה
הזאת היא ממש כסעודת גן עדן. ליקטתי
סגולות נפלאות ומנהגים מיוחדים אשר
מושכים אלייך, ולביתך – שפע וברכה.

נהגו ישראל לאכול בטו בשבט מיני
פירות ומגדנות: "נוהגים להרבות
באכילת מיני פירות של אילנות בליל
ט"ו בשבט להראות בזה שהוא ר"ה
לאילנות ולברך עליהם ברכות הראויות
להם ומנהג יפה הוא" (תיקון יששכר)

חיטה – "השם גבולך שלום חלב חיטים
ישביעך... תבקשי שפע פרנסה ושלום. הוואה

"בני היה זהיר לברך על הפירות בט"ו
בשבט שמנהג ותיקין הוא" כך כתוב
בספר שבט מוסר, "כי על ידי שמרבים
בו באכילת פירות האילן, יזכרו שהוא

חיטים בחלום ראה שלום.

מחוברים, יציבים וחזקים. הרואה זית בחלום
שם טוב יוצא לו.

תמר – תמר אותיות: תם מר. את מבקשת
מתיקות כמו הדבש שבתמר. את מבקשת
לעלות, להיתמר, לגבוה כמו תמר, וכשם
שמשמשים בתמר לכל חלקיו ואין בו פסולת
(סכך, לולב, סוכה ותמרים למאכל) כך ישראל,
לכל אחד הייחודיות שלו, המעלה שבו. הרואה
תמרים בחלום תמו עוונותיו.

לפי מנהג האשכנזים, מניחים על השולחן
לפחות חמישה עשר מיני פירות ועל כל
פרי שאוכלים אומרים פרק אחד המתחיל
ב"שיר המעלות..." (מחישה עשר הפרקים
הראשונים בתהילים ליום השבת הם פותחים
בשיר המעלות).

ועכשיו... טו בשבט לפי המקובלים. הם קוראים
לזה סדר ללא סדר, ויש בזה סודות ענקיים.

הניחי על שולחןך שלוש צלחות שונות ובכל
צלחת הניחי עשרה סוגי פירות:

בצלחת הראשונה:

פירות הנאכלים בשלמות, הפנים והחוץ והם:
ענבים.

תאנים (רק להניח כיוון שהם מתולעים מאוד).

תפוחים.

אתרוגים.

לימונים.

שעורה – בירה או מאפה מקמח שעורים –
את קורבן העומר היו מביאים דווקא משעורים
לכן, בעת אכילת השעורה ראוי להזכיר את
קורבן העומר בציפייה שנזכה בקרוב לבניין
בית המקדש ולקרבתו. ובפרק שירה כתוב:
"שבולת שעורים אומרת: "תפילה לעני כי
יעטוף, ולפני ה', ישפוך שיחו" (הרב מרדכי
אליהו) – הרואה שעורים בחלום סרו עוונותיו.

גפן – ענבים, יין, צימוקים, עלי גפן - זה הזמן
לבקש על זיווג ושלום בית אמיתי וכמובן על
פוריות – "אשתך כגפן פוריה..." הרואה
גפן טעונה בחלום אין אשתו מפלת נפלים.

תאנה – ישראל משולים לתאנה כל הפירות
יש בהם פסולת: תמרים יש בהם גרעינים,
ענבים, ש בהם חרצנים. רימונים יש בהם
קליפות אבל תאנה כולה יפה... – כולך יפה
רעייתי. נשמה של יהודי היא שלמה, זכה
ונצחית ואף התורה – תורת השם תמימה.
הרואה תאנה בחלום תורתו משתמרת בקרב.

רימון – שירבו זכויותינו כרימון, תבקשי, לא
לשכוח לרגע למה הגענו לעולם הזה, באנו
לאסוף מצוות וזכויות, שנזכה לאסוף, לזכות
ולזכות. הרואה רימונים בחלום יתרבו עסקיו
כרימון.

זית – "בניך כשתילי זיתים..." – המתנה
הכי גדולה להורים זה ילדים של נחת. תבקשי
שהילדים יהיו טובים, צדיקים, יראי שמיים,
עלי הזית אינם נושרים כך נזכה שילדינו יהיו

אגסים.

אפרסק.

חבושים.

שיזף שחור מאורך.

תותים (תותי עץ הכוונה, אפשר לקנות קפוא בהשגחה מהודרת, ללא השגחה מתולע מאוד).

משמש.

דובדבן.

סורבא"ש (חוזרר)

שיזף מצוי.

חרובים.

סק.

אם אין את כולם תוכלי להשלים לעשרה ע"י פירות הנאכלים בשלמות כמו אפרסמון וכו', (גרעינים קטנטנים נחשבים חלק מהפרי).

תוכלי להשלים לעשרה בפירות שקליפתם נאכלת והפנים נזרק, כמו אבוקדו, מנגו וכו'.

פירות שקליפתם נאכלת ותוכם נזרק הם כנגד עולם היצירה - את מכוונת ומבקשת להוציא מבפנים את כל הרגשות השליליים, את כל המידות הרעות המכרסמות עמוק בפנים: הקנאה, השנאה, העצבות, הפחד והחרדה... את מבקשת למחול ולסלוח, לפעמים את מרגישה שיש לך עמוק בפנים מן גרעין קשה וחזק של כעס או טינה שאת לא מצליחה להוציא אותה, לשחרר אותה - זה הזמן להשתחרר.

פירות הנאכלים בשלמות הם כנגד עולם הבריאה - את מכוונת ומבקשת שנהיה יפים מבחוץ ויפים מבפנים, שיהיה תוכנו כברנו, את מבקשת על שלמות פנימית. ובאמת בריאה זה מזכיר לנו בריאות, לבריאות טובה בנפש ובגוף זוכים על ידי שלמות פנימית. זה הזמן לעשות שולם עם עצמך וכך לברוא לעצמך עולם יפה וטוב יותר.

בפעולות חיצוניות ניתן לעורר את הלב והפנימיות, על ידי מעשים את יוצרת שלמות. זכרי, על ידי הפעולות נמשכים הלבבות.

בברכת בורא פרי העץ הראשונה נכבד את הענבים שהם הראשונים משבעת המינים.

בצלחת השנייה:

פירות שקליפתם נאכלת והפנים נזרק, והם:

זיתים.

פירות שהקליפה נזרקה והפנים נאכל, והם:

תמרים.

רימונים.

גודגדניות.

אגוזים.

עוזרדין אדומים.

שקדים. ערמונים.

אגוז בונדק או לוז.

בלוט.

צנובר.

פיסטוק.

קוקוס.

אגוז ברזילאי.

• אומר הבית ישראל מגור כשם שהאילנות מתחדשים בטו בשבט בכדי להוציא פירות, כך צריך האדם להתיישב ולחדש את עצמו. טו בשבט הוא יום טוב להתחדש והוא זמן של חשבון נפש. התשובה שהאדם עושה היא התחדשות עצומה וכך כותב הפלא יועץ מארנאסטפייל שט"ו בשבט הוא זמן המיועד לעשות תשובה ולתקן את כל הפגמים וכך להוריד השפעות טובות לכל בית ישראל ותהיה השכינה שורה ביניהם.

• אומר השפע חיים כי בטו בשבט נידונה פרנסתו של האדם, אם זכה האדם תהיה הפרנסה שופעת כמו פירות - פירות אינם דורשים השקעה רבה, נוטעים את העצים פעם אחת ובמשך שנים ארוכות גדלים הפירות ממטר השמיים, אם לא זכה האדם תהיה הפרנסה כמו ירקות שצריך כל הזמן לעמול בגידולם, בלקיטתם... - התפללי על פרנסה בשפע ובקלות בטו בשבט.

• רבי דוד מלעלוב אומר שטו בשבט מסוגל

תוכלי להשלים לעשרה בפירות שקליפתם נזרקה ותוכנם נאכל, כמו קשיו, פסיפלורה, סברס וכו'.

פירות שקליפתם נזרקה ותוכנם נאכל הם כנגד עולם העשייה - זה הזמן לזרוק את הקליפות - קליפה זה אותיות - קל ויפה הקליפה מציעה לאדם להשיג מהר ובקלות תענוג, זה הזמן לצאת מאזורי הנוחות שלך ולזרוק את החיצוניות הנוצצת חסרת הטעם, תבקשי לזכות לעולם פנימי עשיר, לא להיות חלק מעדר והמונים ולהיסחף עם הזרם חלילה. תבקשי שבכל לילה לפני שאת הולכת לישון תרגישי סיפוק עצום ממעשיך ולא חלילה ויקנות חסרת טעם. תבקשי לחיות חיים של עבודה פנימית, חיים עם משמעות ועשייה ברוכה ומספקת.

כותב הרבי מליובאוויטש
זצוק"ל שבטו בשבט
האילנות מפסיקים לינוק את
חיוניותם מהמים של השנה
הקודמת

לישועה וכשם שהאילן מתברך כך גם האדם מתברך בפרי מעשיו.

• אומר הבן איש חי הקדוש שבטו בשבת יתפלל האדם עבור אתרוג נאה ומהודר לסוכות, והוא תיקן עבור זה תפילה מיוחדת.

• נהגו לתת בטו בשבת 19 פרוטות לצדקה כמניין – אילן.

• טוב לאכול אתרוג בטו בשבת (ריבת אתרוגים גם טוב) וכתוב בספר אהל יששכר כי מי שאוכל אתרוג בטו בשבת יזכה להשלים את שנתו. אכילת אתרוג בטו בשבת היא סגולה בדוקה ללידה קלה. – בשנה הבאה שמרי את האתרוג מסוכות והכיני ממנו ריבה לטו בשבת, הרבנית בת שבע קנייבסקי ע"ה הייתה מכינה ריבת אתרוגים ענקית מאתרוגי הסוכות והייתה מחלקת כסגולה ללידה קלה ולבריאות, ורבות נשים ראו ישועות.

• חמשה עשר – זה אותיות – שער שמחה. ביום הזה נפתחים שערי שמחה והשפעה ואף התפילה עושה פירות.

• טו בשבת מסוגל לפוריות – התפללי עבורך ועבור כל מי שמחכה לפרי בטן זרע של קיימא בנים ובני בנים עוסקים בתורה ומצוות. זה הזמן להתפלל על נחת מהילדים והצלחה בחינוך הבנים והבנות.

• כפי שהזכרנו, בטו בשבת מתחיל מהלך חדש בשנה, שנקודת השיא שלו היא ליל

הסדר. ליל הסדר מחובר בקשר ישיר עם חג השבועות וכך אומר הקדושת לוי – טו בשבת הוא הכנה למתן תורה.

• מטו' בשבת מתעורר נס פורים, ומזלם של ישראל גובר.

• טו בשבת מסוגל לחידושי תורה וראוי ללמוד תורה ביום הזה, היה צדיק שכתב ספר בשם אגלי טל, והוא אמר שבכל שנה אחר ט"ו בשבת הוא מרגיש שינוי לטובה בחידושי תורה שלו והוא יום להתחדשות.

• בטו בשבת עולה השרף באילנות, אילן בגימטריה – אמן. אמן מלשון אמונה. היום הזה מסוגל שיעלה בו השרף, הוא האמונה שבלב. היום הזה מסוגל גם לשרוף את כל מחשבות הטומאה וחוסר האמונה.

• אומר הפרי צדיק כי כאשר אוכלים פירות בטו בשבת מתקנים את ענייני האכילה שיהיו בקדושה – לשם שמיים.

• בעל התפארת בנים כותב כי טו בשבת מסוגל לרפואה שלמה.

• על ידי אכילת פירות בטו בשבת ממתיקים דינים ומתקנים את חטא עץ הדעת.

• כותב הרבי מליובאוויטש זצוק"ל שבטו בשבת האילנות מפסיקים לינוק את חיוניותם מהמים של השנה הקודמת ומתחילה יניקה חדשה – זה הזמן להתחדש. מה שהיה היה... הגיע הזמן להתחיל מהתחלה.

השם יתברך... מילאתי עגלה בכל טוב. ובערב...
כאשר בעלי היקר חזר הביתה חגגנו טו בשבט
עשיר, צבעוני ומיוחד, וכן... גם אורחים הגיעו –
זוהי היה בשבילי שיעור לחיים.

מאז למדתי, כל פעם שאני צריכה משהו
אני פשוט מחזיקה עגלה ביד, נושאת עיניים
לשמיים, זורעת, מכינה את הישועה ומאמינה.

אומר הרב מרדכי אליהו זצ"ל – טו בשבט הוא
הזמן לעסוק בו בענייני ברכות.

יהודי חי בערך שמונים שנה ובעזרת השם,
מאה עשרים שנה ויכול להגיע בכל ימי חייו
לשניים וחצי מיליון ברכות ואפילו יותר, אחרי
מאה ועשרים שנה עולה האדם לבית דין של
מעלה לתת דין וחשבון על מעשיו, שם למעלה
כל נקודת זכות, כל מצווה כל כך חשובה בעיניו
והוא מייחל וסופר – עוד מצווה ועוד אחת...
והנה... מגיעים הקרונות, הקרונות שבתוכם
מצטופפות מיליוני ברכות שהאדם אמר בימי
חייו, והברכות האלה... יכולות לזכות אותו. כמה
הן יכולות לעזור לו כשהוא עומד לפני בית
דין של מעלה? כמה? אבל, כאשר מתחילים

בימים עברו, כאשר היו נזקקים לגשמים היו
פונים לאיכרים שיתפללו, האיכרים ועובדי
האדמה היו ידועים באמונה ובתמימות
מופלאה. הם הרי היו זורעים, נושאים עיניים
לשמיים ומאמינים, זוהי לא פשוט לזרוע
מפני-ש: רוחות חזקות, ציפורים ועופות,
זוחלים למיניהם היו לעיתים קרובות מקלקלים
את הזרעים ולכן הייתה נדרשת אמונה חזקה
מאוד. הם היו זורעים ו... מאמינים.

אמונה, היא סוג של זריעה. אחת הדרכים
המופלאות להגיע לישועה, כל מגלים לנו חד"ל,
היא פשוט להכין לה מקום, לפתוח את הפתח.

אני זוכרת, כאשר היינו זוג צעיר מאוד, בשנה
הראשונה לנישואינו... הגיע טו בשבט, ואני כל
כך רציתי להכין ולערוך שולחן עמוס בפירות
וצבעים... אבל, כסף... מאיפה כסף? בעלי היה
אברך צעיר ואני עבדתי כממלאת מקום בגנים.
באותו יום, ערב טו בשבט היו לי רק כמה
שקלים בודדים. יצאתי אל הסופר המרכזי...
הסתובבתי בין המדפים ועיני כלות, רק שקית
קטנטנה של תמרים עולה כמה שקלים... מה
אעשה? בלי להתבלבל לקחתי עגלה ביד
והתחלתי להסתובב בסופר בין המדפים,
אני רק מדמיינת לעצמי מה לקנות והנה... יד
מונחת על כתפי – חגיית... זו הייתה שושנה
הגננת, היא חיבקה אותי בהתרגשות והוציאה
מעטפה מהתיק. זה שלך... את החלפת אותי
פעמיים בגן, זוכרת? אין לך עדיין טלפון
בבית ולכן לא הצלחתי להשיג אותך, איזה
יופי שפגשתי אותך...“ אני, ששכחתי בכלל
מהסכום הזה התרגשתי כל כך, כמה גדול

שהוא מלך העולם את פונה אליו בתפילה או בברכה ואומרת לו אתה. זה מגלה לך את הקשר והאהבה שלו אלייך, אהבה אינסופית. הבנות שלי בבית הספר לא פונות למורה ואומרות לה: את! אין דבר כזה... זה לא מכובד. אבל אלי – שאני אמה שלהן, הן כן פונות אלי – את – כי אני קרובה אליהן, יש בינינו הרבה אהבה וקשר, והשם יתברך – אין קרוב ממנו. אין אוהב ממנו! וכל זה, זה בשביל שאת תביני ותרגישי – כמה השם אוהב אותך, ותברכי באהבה. שימי לב – כל פעם שאת אומרת אתה, ומבינה שאת פונה למלך העולם ממש ואת פונה אליו: אתה! – זה הדבר הכי מרגש, הכי מקרב...

השם – אדון הכל. שולט בכל.

אלוקינו – שבחר בנו, עם ישראל מכל העמים. השם בחר בך להיוולד יהודייה, בת ישראל, מושגחת, בת של העם הנבחר, והמילה אלוקינו – מביאה שמחה – אלוקינו... השם בחר בנו מכל העמים להיות יהודים. אילו יהודייה הייתה יודעת כמה השם אוהב אותה, הייתה שמחה ורוקדת מאה עשרים שנה!

מלך העולם – ברכה הנאמרת ללא מלכות, ללא המלכה היא לא ברכה, ברגע שאת השם בחר בך להיוולד יהודייה, בת ישראל, מושגחת, בת של העם הנבחר, והמילה אלוקינו – מביאה שמחה אלוקינו...

להוציא את הברכות מהקרונות ולבדוק אותן, מתברר פתאום שלא כולן טובות, לא כולן שוות ערך. יש ברכות שנאמרו בחצי פה... יש ברכות שנאמרו במהירות וזה נשמע יותר כמו בוחתה... במקום ברוך אתה... יש ברכות שנאמרו בלי כוונה, כי היית אולי עסוקה וגם ברכת וגם הקשבת לגיסתך בטלפון... וכאשר מחפשים בשמיים בתוך כל הקרונות את הברכות הטובות, אלה שנאמרו לאט, בתחושת הודיה, בכוונה, בהתלהבות, מוצאים רק כמה מאות של ברכות מתוך מיליונים, ובשבילם לא צריך קרונות, מספיק רק שקית של ניילון... לא חבל? אומר הרב בן ציון אבא שאול זצ"ל.

כאן, פה בעולם הזה את עוד יכולה לדאוג שבאמת יהיה צורך בקרונות ושהברכות שלך יהיו שוות... בואי נבין את המשמעות של המילים בברכה ונראי למה את זוכה:

ברוך – השם הוא המקור של כל הברכה והשפע בעולם, אין מי שיאמר לו מה תעשה ומה תפעל. השם יתברך הוא הכוח היחיד והגדול שמחיה את כל העולמות ואת כל המציאויות שבכל העולם.

אתה – הקדוש ברוך הוא מרשה לך לדבר אליו בלשון נוכח – אתה! זה פלא, נכון? חשבת על זה? כאשר את פונה לרב גדול את לא פונה אליו לעולם ואומרת לו: אתה... אתה אמרת... אתה עשית... חס ושלום, זה לא מכובד, את פונה אליו בגוף שלישי ואומרת: הרב אמר... זה יותר מכובד. ולקדוש ברוך הוא

מי שמברך לקדוש ברוך הוא, הוא מקבל את הברכה, וכשמברך את שם השם יורד ושורה חלק הברכה על ראשו של המברך...

חזק את ברכת אשר יצר. הוא היה אומר: "אם היינו מברכים כמו שצריך: רופא כל בשר ומפליא לעשות... לא היו קוראים אסונות וצרות נוראות, הוא היה אומר לפחות להגיד מילה במילה אז תהיה מציאות של רופא כל בשר. זה נהיה אצלנו כמו הרגל לברך אשר יצר ולהמשיך ללכת או להתעסק בכל מיני עניינים – זכרי, רופא כל בשר זו הנקודה של הרפואה לעם ישראל. ובאמת, כמה חולים יש לא עלינו... כמה ילדים חולים, כמה בעיות כמה צרות, כמה אנשים מחוברים למכשירים – השם ירחם! ברוך השם את בריאה! כמה את צריכה להגיד תודה!

איך מודים על הבריאות? בברכת אשר יצר. חשוב להגיד אותה לאט ובכוונה ואם אפשר מתוך הכתוב. והיא, סגולה לרפואה שלמה ובריאות טובה כמו שאמר החפץ חיים הקדוש שבאמת ראו אותו מברך אשר יצר מילה במילה והוא היה מצביע בסיידור מילה במילה כשהוא היה מברך אשר יצר - הוא אמר שאדם שנזהר ומברך אשר יצר מהכתב בנחת ובכוונה זוכה על ידי זה שיהיה בריא בכל גופו במשך כל חייו. ורבים נושעו ממחלות רבות וקשות מזה. מדהים! זאת פשוט הבטחה של החפץ חיים. ברכת אשר יצר.

אומרת מלך – את ממש ממליכה את השם. את מכוונת שהשם הוא מלך על כל העולם.

בורא- בורא הכוונה – יש מאין! בכל פעם שאת מחזיקה משהו ביד לברך עליו, תביני, זה יש מאין, זה נס הפיתה הזאת... הכוס מים האלה... זה יש מאין לברך פוקח עיוורים כי את רואה בעיניים, וזוקף כפופים כי ברוך השם הגב שלך זקוף, ומלביש ערומים כי תודה להשם יש לך מה ללבוש. כל שניה בחיים היא נס.

ועכשיו... בואי נלמד איך לברך כמו שצריך, בקול ובשמחה, לא לזרוק את הברכה מהפה. לא לברך ולעשות ביחד משהו אחר (ואנחנו אלופות בלעשות כמה דברים ביחד...)

איך מברכים? את הברכה את מחלקת לשלוש – ברוך אתה השם. הפסקה. אלוקינו מלך העולם. הפסקה. והמשיכי...

כאשר את מברכת, החזיקי את דבר המאכל ביד ימין.

במילים ברוך אתה – שימי לב להפריד בין המילים, שלא יצא לך ברוך כתי, גם במילים מלך העולם, הפריד - מלך העולם והשתדלי לזכור שאת מדברת עם מלך העולם.

השתדלי לברך בקול רם. ולא לדבר עד שלא בולעים.

המילה בראשית שפותחת את התורה – היא, ההתחלה – בראשית ראשי תיבות: בקול רם אברך את השם תמיד. הרב פינקוס זצ"ל, היה מאוד מעורר בעניין הברכות ותמיד הדגיש

ועכשיו, תראי כמה גדול כוחה של ברכה, מדהים מה שכותב רבי שמעון בר יוחאי זכותו תגן עלינו בזוהר הקדוש: **”מי שמברך לקדוש ברוך הוא, הוא מקבל את הברכה, וכשמברך את שם השם יורד ושורה חלק הברכה על ראשו של המברך...”** אומר לך רבי שמעון בר יוחאי, מי שמברך הוא מקבל את הברכה וזה העניין של הברכה, את מברכת את השם, אבל את מברכת את עצמך. וזה כוח עצום, כמה אנחנו רודפים אחרי ברכות של צדיקים וכאן בלי לכתת רגליים ולעמוד בתור, בברכה אחת את מתברכת ממקור הברכה ממש. ויותר מזה, אומר הזוהר הקדוש: אחרי ששורה הברכה על ראשו של המברך היא מתפשטת לכל באי העולם...

עכשיו... בואי נתרגש קצת:

אומרת הגמרא במסכת ברכות: **”אמר רבי ישמעאל בן אלישע פעם אחת נכנסתי להקטיר קטורת לפני ולפנים... וכך מספר רבי ישמעאל כהן גדול, נכנסתי לקודש הקודשים ביום הכיפורים וראיתי את השם צבאות והוא יושב על כיסא רם ונישא... אמר לי הקדוש ברוך הוא: ישמעאל בני, ברכני! השם יתברך בקש ממנו שהוא יברך אותך, ומה ברך אותך? מה רבי ישמעאל כהן גדול ברך את השם יתברך? הוא ברך אותך: **”יהי רצון מלפניך שיכבשו איך מודים על הבריאות? בברכת אשר יצר. חשוב להגיד אותה לאט ובכוונה ואם אפשר מתוך הכתוב****

רחמיך את כעסך, ותתנהג עם בניך במידת הרחמים ותכנס להם לפניך משורת הדין...” מה זה? הרי השם בקש ממנו לברך אותו... אז מה הוא מברך את עם ישראל... - תתנהג עם בניך במידת הרחמים... שיכבשו רחמיך את כעסך? בא ספר החינוך ואומר: אין פה בכלל שאלה, שהרי כל מטרת הברכה היא כדי לעורר שפע בעולם הזה, זוהי מטרת הברכה, בשבילך. ומסיים רבי ישמעאל: **”הקדוש ברוך הוא נענע לי בראשו...”** - זכרי, כל פעם שאת מברכת את מברכת את עצמך, והקדוש ברוך הוא מנענע לך בראשו, הוא שמח לברך אותך. איזה טוב השם... גם נתן לך כוס מים, תפוח, מלפפון, ארוחה טעימה... וגם ברכה! קחי... אומר השם, תהיני, תתברכי, כמה אני אוהב אותך!

לכל ברכה יש את הכוח שלה

ברכת בורא מיני מזונות מסוגלת למזונות ופרנסה טובה...

ברכת בורא פרי הגפן מסוגלת לזיווג ושלום בית – **”ענבי הגפן בענבי הגפן...”**.

ברכת בורא פרי העץ מסוגלת לפרי בטן, וכמו שהעץ מוציא פירות כך מבקשים שיהיו פרות לכל המחכים והמחכות. הברכה הזו מועילה גם לנחת, לילדים טובים, לפירות מתוקים.

ברכת בורא פרי האדמה מועילה לחיים טובים ובריאות הנפש והגוף.

וברכת שהכל נהיה בדברו היא ברכת האמונה

מסוגלת לכל ישועה.

את לא חייבת ללכת לסעודת אמנים בכדי לברך ולהתברך בכל הברכות האלה, גם בבית ובכל זמן, תכווני... את יודעת שחברה צריכה פרי בטן תברכי עץ ותבקשי בשבילה, מישהו לא מרגיש טוב חלילה, תברכי אדמה ותבקשי בשבילו. את צריכה פרנסה - תאכלי עוגות... שכל המברך מתברך.

הסטייפלר הקדוש כתב במיוחד מסר ענק לנשים:

ילדים שגדלים בבית שאמא אומרת כל ברכה לאט ובנחת יש להם מידות טובות ופחות חוצפה. הוא כותב עוד שיותר מכל קלטת חינוכית (דיסק חינוכי הכוונה) מקרינה ברכת שהכל נהיה בדברו שאמא יהודיה אומרת בקול בבית. הוא אומר גם שילדים שגדלים בבית שאמא מברכת ברכת המזון בקול יש להם שמירה ממחלות, שמירה מתאונות דרכים והגנה עצומה בשמיים... תראי מה מבטיח הסטייפלר הקדוש רבי יעקב ישראל קנייבסקי זצ"ל.

אשה יקרה, פתחי את היום בברכות בכוונה. בברכות השחר ישנם שמונה עשרה ברכות כמו בתפילת שמונה עשרה, כנגד שמונה עשרה חוליות שבעמוד השדרה שנותנת לך ילדים שגדלים בבית שאמא אומרת כל ברכה לאט ובנחת יש להם מידות טובות ופחות חוצפה

כח עמידה לכל היום כולו. לחץ... בוקר מלא ריצות... הפתקים, הכלים, זה איבד נעל וזה שפך שוקו - צודקת, אבל, תמצאי את הזמן, שלוש ארבע דקות של ברכות...

במקום : אנל'א רואה כלום בעיניים – תגידי בשמחה פוקח עיוורים.

במקום : כואב לי הגב, כואב לי כל הגוף – תגידי זוקף כפופים.

במקום : אני עעעעעייפה (אפילו אחרי תשע שעות שינה), תגידי חזק – הנותן לייעץ כוח.

במקום לפתוח את הארון ולהתלונן "אין לי מה ללבוש" אפילו שהארון שלך עמוס ברוך השם – תגידי מלביש ערומים.

זה פתחי ליום מוצלח ומבורך.

ותדעי לך שברכה היא סגולה זמינה, קלה ומועילה, וכל מה שאת צריכה בשבילה זו התלהבות, כוונה ושמחה, חברה שלי פעם תפס אותה שוטר, נסעה מהר וגם בלי חגורה, היא הייתה אמורה לקבל דוח רציני. מה עשתה מהלחץ? היא הוציאה מהר סוכריה וברכה שהכול בקול... והוא יתר לה.

מסופר על אישה שלא זכתה לילדים הרבה שנים והיא עברה המון המון טיפולים ותפילות ובצרה היא הלכה לרב שך זצ"ל ובקשה ממנו ברכה, הוא אמר לה לברך ברכת המזון בכוונה, היא קבלה על עצמה את ברכת המזון בכוונה וזכתה מיד להיפקד.

שימי לב... בברכת המזון אין את האות פ.

האות פ מרמזת על שצף קצף וחרון אף, מי שזהיר בברכת המזון לא ישלוט בו לא שצף לא קצף ולא חרון אף. כאשר מבקשים על הרפואה בברכת המזון אנחנו אומרים: הרחמן הוא ישלח לנו רפואה שלמה רפואת הנפש ורפואת הגוף... נכון? במילה גוף יש פ – מה זה? זו תוספת! וצריך להגיד רפואת גופינו. ולא רפואת הגוף.

לפני השואה באירופה נכנס הרב מאיר שפירא לכיתה של ילדים לעשות להם מבחן, תמיד לאחר מבחן הוא היה נותן לילדים מתנה, הפעם הוא שכח להביא מתנה והוא נתן להם עצה ענקית במקום מתנה. מה העצה? הוא אמר להם שמי שיברך ברכת המזון בכוונה לא ישלוט בו לא שצף ולא קצף ולא חרון אף ואף פעם לא יחסרו לו מזונותיו! בכיתה היה ילד שקראו לו שמעון והוא לקח את המתנה הזאת ממש לידיים, הוא קבל על עצמו להתמיד בברכת המזון בכוונה, ואכן, הוא התמיד בזה. לאחר תקופה פרצה המלחמה והילד הזה שמעון עמד בתור בסלקציה - מי לעבודה ולחיים ומי למוות... הוא עדיין היה ילד קטן ולא ידע לעשות שום מלאכה וכשהגיעו אליו הנאצים ושאלו אותו מה הוא יודע לעשות הוא אמר שהוא

כל הברכות והסגולות חבויים בברכת המזון, וכתוב בספר החינוך: "כל הזהיר בברכת המזון מזונותיו מצויים לו כל ימיו...", האר"י הקדוש היה אומר: שצריך לברך ברכת המזון בשמחה גדולה ובזכות זה השם ישפיע עלינו גם כן פרנסה בשמחה גדולה, לא לברך בצרות עין, מהר מהר... קצר ולדפדף אותה חס ושלום כי כל עניין האכילה - כל מה שאת אוכלת זה תיקון גדול וכשאת מסיימת את זה בברכת מזון בעין טובה זה מחזיר לך כביכול שפע ופרנסה.

אומרה החיד"א הקדוש:

"מי שמברך ברכת המזון בכוונה, בקול רם ובשמחה, יזכה לפרנסה ועושר, שנאמר ברכת ה' היא תעשיר, ולא יוסיף עצב עמה" הנה לך עצה לשמחה... ברכת המזון מביאה שמחה.

ברכת המזון היא ממש מצווה מהתורה וכמו שבתפילת שמונה את לא מפסיקה בשום עניין ולא מורידה את העיניים מהסידור ככה בברכת המזון.

המוציא? עזבי אין לי כוח... חס ושלום! תאכלי ותברכי... הרב יגן זצ"ל היה אומר שברכת המזון היא יותר גדולה מברית מילה, ברית מילה שנמחלים שם העוונות ואליהו הנביא שם... ברכת המזון שווה יותר!

לא לשכוח – כל יום הקדוש ברוך הוא נותן לך עשרים וארבע בונבונירות של חיים, עשרים וארבע שעות של אוויר ונשימה, חסד ואהבה... מה זה לתת לו כמה דקות של ברכה?

ועכשיו, אמנים – כמה כוח טמון בעניית - אמן. אמרו חז"ל: "אין גדול לפני הקדוש ברוך הוא מאמן שישראל עונים" (דברים רבה).

אמן – אל מלך נאמן.

אמן – אני מוסרת נפשי.

אמן- משכני אחרך נרוצה.

אמן = 19

מלאך = 19

אילן = 19

טבח! ואכן, לקחו אותו למטבח. הוא ראה ממש בחוש איך שבתוך כל הרעב הנורא שהיהודים סבלו ממנו, היה לו מה לאכול – הוא הרי היה במטבח. הוא ידע שזה בזכות ברכת המזון שהוא קבל על עצמו. יום אחד נכנס למטבח קצין רע שחשב שהילד הזה צריך למות והוא נתן לו פטיש קטן והוציא אותו החוצה ואמר לו: תוך שעתיים אתה חייב לחפור בו בור בעומק שני מטר. בעוד שעתיים אני חוזר ואם הבור לא יהיה חפור אני הורג אותך, זה היה ממש חסר הגיון לחפור עם פטיש, והילד שמעון עמד חסר אונים. לפתע הוא נזכר במה שהבטיח לו הרב... לא ישלוט בו שצף ולא קצף ולא חרון אף, הוא עמד וציפה לישועה. והנה, עברו שם חיילים גרמנים, הם ראו אותו וצחקו עליו וזרקו עליו – גזרים, תפוחי אדמה, שפע של ירקות... הם ידעו שהוא הולך למות. הם זרקו עליו ונסעו... אחרי כמה דקות עברה שם משאית עם פולנים רעבים, הם ראו את כל הירקות שיש לידו והם בקשו קצת ירקות... הוא עשה איתם עסקה שווה – הם חפרו לו בור והוא נתן להם את כל הירקות... אחרי שעתיים חזר הקצין ולא האמין למראה עיניו - בור של שני מטר... הוא החזיר אותו למטבח וכך הוא עבר את שנות המלחמה, הוא גר בירושלים הוא סיפר שהוא חיתן את כל הילדים שלו בריווח ואף פעם לא היה חסר לו כלום והכל בזכות ברכת המזון.

בחיים שנו פזורים יהלומים של ישועות ורחמים, וברכת המזון היא סגולה לכל הישועות, רק להקדיש את הזמן – כמו שאת אוכלת בכוונה - תברכי בכוונה ואל תעשי חשבונות: יואאוו זה

מאכל בהיפוך אותיות – מלאך. מאכלים – מלאכים!

אמן – אמונה.

העונה אמן בכל כוחו פותחים לו שערי גן עדן וכל המאריך בעניית אמן מאריכים לו ימיו ושנותיו“ מדהים... מחפשת סגולה לאריכות ימים? הנה היא זמינה לך בשפע, ויותר מזה, מבטיחים לנו חזלינו – גדול העונה אמן יותר מן המברך! כשאת מברכת את גם מזכה את מי שנמצא לידך בעניית אמן...

הרב יעקב חיים סופר מספר על סבא שלו בעל הכף החיים זצ“ל, שפעם אחת ביום השנה לפטירתו של אביו הוא רצה לעשות משהו מיוחד לעילוי נשמתו. הוא היה רב של עיירה ולכן הוא ביקש מכל תושבי העיירה היהודים לשבות ממלאכה ולהתכנס כל היום ללימוד תורה. כמובן שכולם נענו לבקשתו, התכנסו בבית המדרש ולמדו תורה במשך כל היום כולו. בלילה, הגיע אליו אביו בחלום, פניו לא היו נהירות והצדיק שאל: אבא... למה אתה לא שמח? תראה מה עשיתי בשבילך – יום שכולו תורה!!! שאל אותו אביו: בני, מדוע לא ערכת סעודה? ענה לו הצדיק: אני עני. אתה יודע שאני עני! ענה לו אביו: היית הולך לבאר לשאוב מים, היו מברכים שהכל ועונים אמן זה היה מועיל הרבה לעילוי נשמת. זה כוח של ברכה ועניית אמן...הכוח הזה מסוגל להעלות את הנשמה ולכן הרבה פעמים נשים מתכנסות יחד באזכרות או לעילוי נשמת ועושות סעודת אמנים.

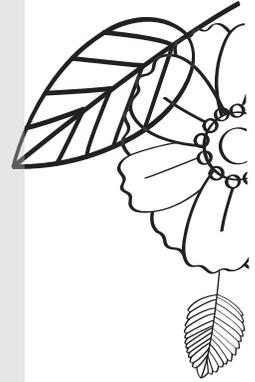
הסבא מקלם היה אומר שכדאי לבוא לעולם הזה ולחיות את כל החיים כאן, בשביל לענות אמן פעם אחת! “כל העונה אמן בכל כוחו (בכל הכוונה) פותחין לו שערי גן עדן” שנאמר “פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים” - אמר ריש לקיש: שאומרים אמנים. וכל העונה אמן בעולם הזה זוכה ועונה אמן לעתיד לבוא ותדעי לך שאין גדול לפני הקב“ה מאמן שישראל עונים.

גם אמן צריך לענות נכון ולא חצי אמן, השתדלי לענות אמן בהתלהבות ושלא תהיה האמן יתומה. מה זה אמן יתומה? שאת עונה אותה מאוחר. (שמעת ברכה תעני)

ולא אמן חטופה – אמן חטופה זה שאין לך זמן ואת עונה אמן לפני שסיימו לברך את הברכה. שמעת ברכה תעני ותכוני – אמן.

ולסיום לענות אמן בכוונה, בכל הכוח זה סגולה גם לאריכות ימים, האותיות האחרונות במילים “זקן” בא’ בימים הם אמן.

הברכה מתקיימת יותר כאשר ענו עליה, אמן והיא נותנת תוקף ושלמות לברכה, והרב שך זצ“ל היה אומר לבניו: בשביל אמן אחד בלבד, כדאי לאדם לבוא לעולם!

ולסיום, במה אברכך?

”רב נחמן ורב יצחק היו יושבים בסעודה,

בעת שנפרדו, אמר לו רב נחמן לרב יצחק יברך אותנו מר!

אמר לו: אמשול לך משל למה הדבר דומה,

לאדם שהיה מהלך במדבר והיה רעב ועייף וצמא,

ומצא אילן שפירותיו מתוקים, וצלו נאה, ואמת המים עוברת תחתיו,

אכל מפירותיו, ושתה ממימיו, וישב בצלו.

וכשביקש לילך אמר לו: אילן אילן במה אברכך?

אם אומר שיהיו פירותיך מתוקין, הרי פירותיך מתוקין.

שיהיה צילך נאה, הרי צילך נאה.

שתהא אמת המים עוברת תחתך, הרי אמת המים עוברת תחתך.

אלא יהי רצון שכל נטיעות שנטעים ממך יהיו כמותך.

אף אתה במה אברכך??

אם בתורה הרי יש לך תורה.

אם בעושר, הרי יש לך עושר.

אם בבנים, הרי יש לך בנים.

אלא יהי רצון שיהיו כל צאצאי מעיך כמותך. (מסכת תענית)

כמה את מיוחדת, כמה את שווה,

את חד פעמית... לא הייתה כמוך ולא תהיה כמוך בעולם.

הביטי בטוב שבך, בחיובי, וחזקי את עצמך

את מלאכית בשליחות, אל תשכחי את זה לרגע.

את נבחרת על ידי בורא עולם לשליחות מיוחדת

ובהתאם לשליחותך, קיבלת חלקת אדמה פרטית משלך,

זרעים, שתילים... כלי עבודה והרבה כוח.

חלקת האדמה שלך היא היפה ביותר וסביבתה היא

המתאימה לך ביותר...

התמקדי בנטיעה, ניכוש והשקיה של החלקה שלך

ואל תביטי לעולם בחלקות אדמה של אחרים.

טפחי, השקיעי בקלילות ובשמחה, אמונה ותפילה.

זכרי: אף אחד לא יוכל למלא את שליחותך, ושליחותך היא

חלק מקיום העולם.

יש בך עוצמה רוחנית, את מבורכת בשפע – את מדהימה!

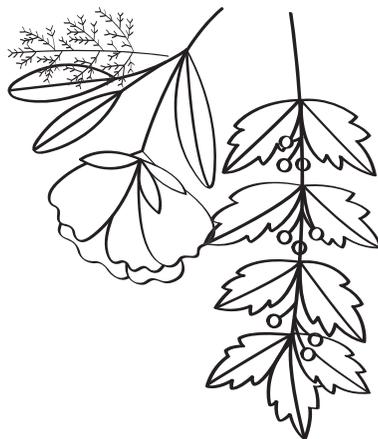
אני מאחלת לך – תורה ועושר והרבה הרבה אושר, בנים

ובני בנים...

נחת, בריאות, חכמה ושמחה, שפע וברכה וימלא השם

יתברך כל משאלות לבך לטובה

באהבה גדולה – חגית שירה סויסה.

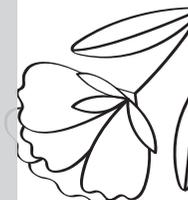

תפילה מהבן איש חי לט"ו בשבט

וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאֶרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׂב מִזְרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֵשֶׂה פְּרִי לְמִינֹו אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאֶרֶץ וַיְהִי כֵן. יב וַתּוֹצֵא הָאֶרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׂב מִזְרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וַעֲצֵי עֵשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב. (בראשית א, יא-יב)

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵינוּ וְאַלְקֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּבְּרַךְ כָּל אֵילָנוֹת הָאֶתְרוֹג לְהוֹצִיא פְּרוֹתֵיהֶם בְּעֵתָם, וַיּוֹצִיאוּ אֶתְרוֹגִים טוֹבִים יְפִים וּמְהַדְרִים וְנִקְיִים מִכָּל מוּם. וְלֹא יַעֲלֶה בָהֶם כָּל נִדְזִית וַיְהִיו שְׁלֵמִים, וְלֹא יְהִי בָהֶם שׁוּם חֶסְרוֹן, וְאֶפִּילוּ עֲקִיצַת קוֹץ. וַיְהִיו מְצוּיִים לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל אַחִינוּ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם, לְקַיֵּם בָּהֶם מִצְוֹת נְטִילָה עִם מִצְוֹת נְטִילָה עִם הַלּוֹלֵב בְּחַג הַסְּכוּת שְׂיבָא עֲלֵינוּ לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, כְּאֲשֶׁר צִוִּיתָנוּ בְּתוֹרַתְךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ, (ויקרא כג, ט) וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הַרְּאִשׁוֹן פְּרִי עֵץ הַדֶּר פֶּתַת תְּמָרִים וַעֲנַף עֵץ עֵבֶת וְעַרְבֵי נַחַל. וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵינוּ וְאַלְקֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּעֲזְרֵנוּ וְתַסְּעֵנוּ לְקַיֵּם מִצְוָה זוֹ שֶׁל נְטִילַת לּוֹלֵב וְהַדַּס וְעַרְבֵה וְאֶתְרוֹג כְּתַקְנָה בְּזַמְנָהּ בְּחַג הַסְּכוּת שְׂיבָא עֲלֵינוּ לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, וְתַזְמִין לָנוּ אֶתְרוֹג יָפֶה וּמְהַדְרִי וְנִקְיִי וְשָׁלֵם וְכֶשֶׁר כְּהִלְכָתוֹ.

וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵינוּ וְאַלְקֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁתַּבְּרַךְ כָּל מִינֵי הָאֵילָנוֹת וַיּוֹצִיאוּ פְּרוֹתֵיהֶם בְּרַבּוּי, שְׁמַנִּים וְטוֹבִים, וְתַבְּרַךְ אֶת הַגָּפְנִים שְׂיוֹצִיאוּ עֲנָבִים הַרְבֵּה, שְׁמַנִּים וְטוֹבִים, כְּדֵי שְׂיִהְיֶה הַיַּיִן הַיּוֹצֵא מֵהֶם מְצוּי לְרַב לְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְקַיֵּם בּוֹ מִצְוֹת קְדוֹשׁ וּמִצְוֹת הַבְּדִלָה בְּשִׁבְתוֹת וַיְמִים טוֹבִים וַיְתַקֵּם בָּנוּ וּבְכָל אַחִינוּ מִקְרָא שְׁכָתוּב (קהלת ט, ז) לֵךְ אֶכֶל בְּשִׂמְחָה לַחֲמֹךְ וְשָׂתֵה בְּלֵב טוֹב וַיִּנְּךְ כִּי כָבֵד רָצָה הָאֱלֹהִים אֶת מַעֲשֶׂיךָ. (שיר ה, א) בְּאֵתִי לִגְנֵי אַחֲתִי כֻלָּה אֶרִיתִי מוֹרִי עִם בְּשָׁמִי אֶכְלֵתִי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי שְׂתִיתִי וַיְנִי עִם חֲלָבִי אֶכְלוּ רַעִים שְׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוֹדִים. יְהִיו לְרְצוֹן אִמְרֵי כִי וְהִגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרִי וְגֹאֲלִי:

ומתפללים תפילה, מספר פרי עץ הדר:

וַיְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵיךְ יי אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂבַכְח סְגֻלַּת אֲכִילַת הַפְּרוֹת שְׁנֵאֵכֵל וּנְבַרְךְ עֲלֵיהֶן עֲתָה, וְאַשֶּׁר נִהְגָה בְּסוֹד שְׂרָשִׁיָּהּ הָעֲלִיּוֹנִים אֲשֶׁר הָמָּה תְלוּיִים בָּם, לְהַשְׁפִּיעַ עֲלֵיהֶן שְׂפַע רָצוֹן בְּרַכָּה וּנְדָבָה, גַּם הַמְּמַנִּים וְהַמְשַׁטְרִים עֲלֵיהֶם יִתְמַלְאוּ מֵעַז שְׂפַע הוֹדְךָ לְשׁוֹב שְׁנִית לְהַגְדִּילָם וּלְהַצְמִיחָם, מִרְאשֵׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרֵית הַשָּׁנָה, לְטוֹבָה וּלְבִרְכָּה, לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. וְקַיֵּם לָנוּ אֶת הַדְּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ עַל יְדֵי מַלְאֲכֵי חוֹזְךָ, וְגַעַרְתִּי לָכֶם בְּאוֹכֵל וְלֹא יִשְׁחִית לָכֶם אֶת פְּרֵי הָאֲדָמָה, וְלֹא תִשְׁכַּח לָכֶם הַגָּפוֹן בַּשָּׂדֶה אָמַר יי צְבָאוֹת: הַשְּׂקִיפָה מִמַּעוֹן קִדְשְׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם, וּבִרְךְ עֲלֵינוּ אֶת הַשָּׁנָה הַזֹּאת לְטוֹבָה וּלְבִרְכָּה, תִּשְׁיִיתֶהּ בְּרַכּוֹת לְעַד, תִּחַדְּהוּ בְּשִׂמְחָה אֶת פְּנֵיךְ, וְנִתְנָה הָאָרֶץ יְבוּלָה וְעֵץ הַשָּׂדֶה יִתֵּן פְּרִיָו, וְעֲלֵיהֶם תִּבּוֹא בְּרַכַּת טוֹב, לְהַתְבַּרְךְ פְּרוֹתֶיהָ בְּמַצִּינוּ, אֶחָד הַמְרַבֶּה וְאֶחָד הַמְמַעִיט.

וְכָל הַנִּיצוּצוֹת שֶׁנִּתְפָּזְרוּ עַל יְדֵינוּ אוּ עַל יְדֵי אֲבוֹתֵינוּ, וּבְעוֹן אָדָם הָרָאוּן אֲשֶׁר חָטָא בְּפְרוֹת הָאֵילָן, עֲתָה יִשׁוּבוּ לְהַתְכַּלֵּל בְּעַז הַדָּר עֵץ הַחַיִּים, וַיּוֹסֶר מֵהֶם כָּל רַע, בְּכַח שְׂמֶךְ הַגְּדוֹל הַיּוֹצֵא מִפְּסוֹק חֵיל בָּלַע וַיִּקְיָאנוּ וַיִּשׁוּב הַכֹּל לְאִיתָנוּ הָרָאוּן, וְלֹא יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדַּח, כִּי אַתָּה יי לְבַדְךָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל: וּבָכֵן אֶת צְמַח דָּוִד עֲבַדְךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקָרְנוּ תָרַם בְּיִשׁוּעַתְךָ, וַיֵּד יי עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְתַחַת הַנְּצִצוּץ יַעֲלֶה בְרוֹשׁ, וְתַחַת הַסְּרָפָד יַעֲלֶה הַדָּס, וְהָיָה לַיִּ לְשֵׁם לְאוֹת עוֹלָם לֹא יִכָּרֵת.

כמו כן, יש תפילה מהבן איש חי לט"ו בשבט:

ויאמר אלהים מדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו בו
על הארץ ויהי כן. יב ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עשה פרי אשר זרעו
בו למינהו וירא אלהים כי טוב. (בראשית א, יא-יב)

יְהִי רְצוֹן מִלְפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאַלְקֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּבַּרְךָ כָּל
אֵילָנוֹת הָאֶתְרוֹג לְהוֹצִיא פְרוֹתֵיהֶם בְּעֵתָם, וְיוֹצִיאוּ אֶתְרוֹגִים
טוֹבִים יְפִים וּמְהַדָּרִים וְנִקְיִים מִכָּל מוֹם. וְלֹא יַעֲלֶה בָהֶם כָּל
חֲזִזִית וְיִהְיוּ שְׁלֵמִים, וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם שׁוֹם חֶסְרוֹן, וְאֶפֶּילוּ עֲקִיצַת
קוֹץ. וְיִהְיוּ מְצוּיִים לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל אַחֵינוּ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם,
לְקִיּוֹם בָּהֶם מְצוֹת נְטִילָה עִם מְצוֹת נְטִילָה עִם הַלּוּלָב בְּחַג
הַסְּכוּת שְׂבִיבָא עֲלֵינוּ לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, כְּאֲשֶׁר צִוִּיתָנוּ
בְּתוֹרָתְךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ, (וַיִּקְרָא כג, מ) וּלְקַחְתֶּם לָכֶם
בַּיּוֹם הַרְּאִשׁוֹן פְּרִי עֵץ הַדָּר כַּפֹּת תְּמָרִים וְעֵנָף עֵץ עֵבֶת וְעֵרְבֵי
נָחַל. וְיִהְיֶה רְצוֹן מִלְפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאַלְקֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְעֲזַרְנוּ
וּתְסַיְעֵנוּ לְקִיּוֹם מְצוֹה זוֹ שֶׁל נְטִילַת לּוּלָב וְהַדָּס וְעֵרְבֵה וְאֶתְרוֹג
כְּתַקְנֶהּ בְּזִמְנָהּ בְּחַג הַסְּכוּת שְׂבִיבָא עֲלֵינוּ לְחַיִּים טוֹבִים
וּלְשָׁלוֹם, וּתְזַמֵּין לָנוּ אֶתְרוֹג יָפֶה וּמְהַדָּר וְנָקִי וְשָׁלֵם וְכָשֵׁר
כְּהִלְכָתוֹ.

יְהִי רְצוֹן מִלְפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאַלְקֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁתַּבַּרְךָ כָּל מִינֵי
הָאֵילָנוֹת וְיוֹצִיאוּ פְרוֹתֵיהֶם בְּרִבּוּי, שְׁמַנִּים וְטוֹבִים, וְתַבַּרְךָ אֶת
הַגְּפְנִים שְׂוִיּוֹצִיאוּ עֲנָבִים הַרְבֵּה, שְׁמַנִּים וְטוֹבִים, כְּדֵי שְׂיִהְיֶה
הַיֵּין הַיּוֹצֵא מֵהֶם מְצוּי לְרַב לְכָל עַמּוֹךְ יִשְׂרָאֵל לְקִיּוֹם בּוֹ מְצוֹת
קְדוֹשׁ וּמְצוֹת הַבְּדֵלָה בְּשִׁבְתוֹת וְיָמִים טוֹבִים וְיִתְקַיֵּם בָּנוּ וּבְכָל
אַחֵינוּ מְקַרָּא שְׁכָתוֹב (קֵהֶלֶת ט, ז) לֵךְ אֶלֶל בְּשִׁמְחָה לְחַמּוֹךְ
וּשְׂתַהַב בְּלֵב טוֹב יִינֶךָ כִּי כִבֵּר רָצָה הָאֱלֹהִים אֶת מַעֲשֵׂיךָ. (שִׁיר
ה, א) בְּאֵתִי לְגַנְי אַחֲתִי כָלֶה אֶרִיתִי מוֹרִי עִם בְּשָׁמִי אֶכְלֹתִי
יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי שְׂתִיתִי יֵינִי עִם חֲלָבִי אֶכְלוּ רַעִים שְׁתוּ וְשָׁכְרוּ
דוֹדִים. יִהְיוּ לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרִי וְגֹאֲלִי:

תפילה לדיוג

יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ, יי אֱלֹהֵי יְאֵלֵהֵי אֲבוֹתַי, שְׁתַּמְצִיא לִי
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים אֶת זְווגֵי הָרְאוּי לִי
בְּזַמְנֵנו. זְווג הַגּוֹן הָרְאוּי לְהוֹלִיד תְּלִמִיד חֶכֶם, גְּדוֹל בְּתוֹרָה
וּבִירָאָה, מְזַרְע צְדִיקִים וְאֲנָשֵׁי אֱמֶת וִירְאֵי חֹטָא, כְּמוֹ
שְׁהַמְצִאתָ זְווגוֹ שֶׁל אָדָם הָרְאוּשׁוֹן, לְאַבְרָהָם וְיִצְחָק וְיַעֲקֹב
וּמִשָּׁה, כָּל אֶחָד וְאֶחָד זְווגוֹ בְּעֵתוֹ וּבְזַמְנֵנו. וְאוֹתוֹ אִישׁ
שְׁתַּמְצִיא לִי לְזְווגֵי יְהֵא: אִישׁ טוֹב, אִישׁ נָאָה בְּמַעֲשָׂיו וְנָאָה
בְּמִרְאָהוּ, בְּעַל מַעֲשִׂים טוֹבִים, בְּעַל חוֹן, אִישׁ מְשֻׁכָּל וִירְאֵי
אֱלֹהִים, רוֹדֵף צְדָקָה וְגוֹמֵל חֶסֶד.

וְלֹא יְהֵא בּוֹ שׁוֹם שְׁמֵץ פְּסוּל וּמוֹם וּפְגָם. וְלֹא יְהֵא כְּעֶסֶן
וְרִגְזוֹן, רַק יְהֵא בְּעַל עֲנָוָה וּנְמִיכוֹת רוּחַ, בְּרִיא וּבְעַל כֹּחַ.
וְאֵל יַעֲכַב אֲכֻזָּרוֹת הַבְּרִיּוֹת וְשׂוֹנְאִים וּמְחַשְׁבוֹתֵיהֶם
וּתְחַבּוּלוֹתֵיהֶם וּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם, לַעֲכַב אֶת בְּן זְווגֵי הַהוֹכֵן לִי.
וְיִקְיָם בִּי מִקְרָא שְׂכָתוֹב, לֹא יְנוּחַ שְׁבִט הָרָשָׁע עַל גּוֹרְלִי
הַצְּדִיקִים, וּמִקְרָא שְׂכָתוֹב, אֲשֶׁתְּךָ כְּגִפְנֵי פְרִיָה בְּיָרְכְתֵי
בִּיתְךָ, בְּיָרְךָ כְּשֶׁתִּילִי יִיתִים סְבִיב לְשִׁלְחֶנְךָ. כִּי אֲתָה הוּא
הַמּוֹשִׁיב יְחִידִים בְּיָתֶה מוֹצִיא אֲסִירִים בְּכוֹשְׁרוֹת. יְהִיו לְרְצוֹן
אִמְרֵי כִּי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יי צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי

תפילה לבנים

יְהי' רצון מִלְפָּנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, צוֹר הַעוֹלָמִים, צַדִּיק בְּכָל הַדּוֹרוֹת, לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַנְּעִלָּם הַיּוֹצֵא מִפְּסוּק: יי זָכְרֵנוּ יְבָרֵךְ, יְבָרֵךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל, יְבָרֵךְ אֶת בֵּית אֶהְרֹן, שְׁתַּתֵּן לִי זָרַע זָכָר, רָצוֹן וְהַגּוֹן, וְטוֹב וְיָפֵה, מְתַקֵּן וּמְקַבֵּל, וְרָאוּי לַחַיּוֹת וּלְהַתְקִים בְּלִי שׁוּם עוֹן וְאַשְׁמָה.

וְתַתֵּן לִי זָרַע אֲנָשִׁים, וְתַבְּרַכְנִי בְּשִׁמְךָ, וְתַבְּרַךְ אֶת בֵּיתִי בְּזִכְרְךָ, וְאֲדַע כִּי שְׁלוֹם אֱהִי. וְתִשְׁפִּיעַ בּוֹ נֶפֶשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה מִמְחַצֵּב טְהוֹר, וְתִכְוֶן כָּל הַכְּנוֹתָיו כְּדֵי לְהַשְׁלִימוֹ וּלְקַיְמוֹ וּלְהַעֲמִידוֹ בְּנוֹ, וּבְחַן וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, בְּקוֹ הַבְּרִיאוֹת, בְּאִמְץ וּבְתַקְף וּבְגִבּוֹרָה. וְתַרְחַם עָלָיו בְּהַעֲשׂוֹתוֹ, בְּהַתְקַמּוֹ אֲבָרָיו. וְתַצִּיגְהוּ עַל בּוֹרְיוֹ בְּנִפְשׁוֹ וּבְרוּחוֹ וּבְנִשְׁמָתוֹ, בְּקַרְבָּיו וּבִיצוּרָיו.

וְלֹא יִהְיֶה בְּאֶחָד מֵאֲבָרָיו לֹא נֶזַק וְלֹא חֶסְרוֹן, לֹא נִגַע וְלֹא חֲלִי, וְלֹא יִחְסַר לוֹ כָּל טוֹב כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְיִוָּלַד בְּמַזַּל טוֹב וּבְשִׁעָה טוֹבָה וּבְרַכָּה וְהִצְלָחָה, וְיִחְיֶה חַיִּים טוֹבִים וְאַרְגָּכִים וּלְשִׁלּוֹם, בֵּין בְּרוּחָנִיּוֹת בֵּין בְּגִשְׁמִיּוֹת, בְּעֶשֶׂר וְאַשְׁרֵי וְכָבוֹד, בְּכֻלָּל עִמְךָ יִשְׂרָאֵל. וְתַבְּרַכְנִי וְאֶת זָרְעִי וְזָרַע זָרְעִי בְּכָל דָּבָר הַמְּשָׁלִים דַּעֲתָנוּ וְשִׁכְלָנוּ וְהַשְׁגָּתָנוּ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ. וְתַבְּרַכְנִי בְּבִרְכוֹת שְׁמַיִם מַעַל, וּבְבִרְכוֹת תְּהוֹם רוּבְצַת תְּחַת, בְּרְכוֹת שְׂדֵים וְרַחֲם.

אֲנִי יי צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יוֹשֵׁב הַכְּרוּבִים, תְּהַיְיְנָה אֲזִינְךָ כְּשׁוֹבוֹת לְקוֹל תְּחִנּוּנֵי, הַשְּׁקִיפָה מִמַּעוֹן קִדְשְׁךָ עָלַי הַשְּׁקִיפָה לְטוֹבָה, וְנִתְתֶּה לִי זָרַע אֲנָשִׁים מְשֻׁפָּע בְּנִשְׁמָה קְדוּשָׁה, וְיִהְיֶה עוֹסֵק בְּתוֹכָהּ וּמְקַיֵּם מִצְוֹת, וּמְבַרְכוֹת פִּיךָ תַבְּרַכְנִי, וְיִבְרַךְ בֵּית עַבְדְּךָ עִם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם.

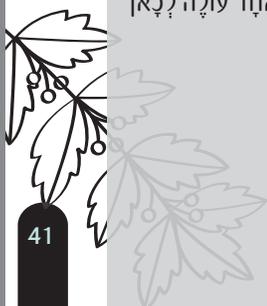
שְׁמַעָה תְּפִלָּתִי יי וְשִׁוְעָתִי הַאֲזִינָה. וְקִים בִּי כְּנִת יְצִירְתְּךָ אֶת הָאָדָם בְּעוֹלָמְךָ, כִּי לְשֶׁבֶת אוֹתָהּ אֶתָּה בְּרָאָתָה וְאַתָּה יְצַרְתָּהּ, וְנִתְתֶּה לִי זָרַע אֲנָשִׁים קְדוֹשִׁים וְטְהוֹרִים בְּנִשְׁמָה חֲדָשָׁה, קְדוּשָׁה וְטְהוֹרָה, מִן הָאוֹצָר תְּבוֹא, מִדְּבַק בְּנִשְׁמוֹת קְדוּשָׁי עָלְיוֹן. וְאַתָּם נְשָׁמוֹת הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר הֵייתֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, חָלוּ נָא פְּנֵי אֵל, לְמַלְאֵת שְׁאֵלְתִי לְטוֹבָה, בְּזָכוֹתְכֶם וּבְזָכוֹת אֲשֶׁר אָנִי מְתַאֲוֶה לְהַעֲמִיד בְּן זְרִיד וּמְמַלַּח בְּתוֹכָהּ וְהַגּוֹן לְנִבְיָאוֹת. שְׁמַע קוֹלִי יי אֱלֹהִים, וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתִי, וְאֵל תְּשִׁיבֵנִי רִיקִים מִלְּפָנֶיךָ. וְתַמְלֵא שְׁאֵלְתִי לְטוֹבָה, וְאַגְדַּלְנוּ לְיִרְאָת יי כָּל הַיָּמִים עַד עוֹלָם, הוּא וּבְנָיו בְּקַרְב יִשְׂרָאֵל. אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי כִי וְהַגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יי צוֹרִי וְגֹאֲלִי.

תפילת השל"ה

אֲתָהּ הוּא יי אֱלֹהֵינוּ עַד שְׁלֹא בָרַאתָ הָעוֹלָם, וְאַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ מִשְׁבָּרֶאתָ
הָעוֹלָם, וּמֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל. וּבָרַאתָ עוֹלָמְךָ בְּגִין לְאַשְׁתַּמּוֹדַע
אֲלֵהוּתְךָ [=כְּדֵי שֶׁתְּפֹרְסֵם מַלְכוּתְךָ] בְּאִמְצָעוֹת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּהּ. "בְּרַאשִׁית", בְּשִׁבִיל תּוֹרָה וּבְשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, כִּי הֵם
עִמָּךְ וְנִחַלְתָּךְ אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בָהֶם מִכָּל הָאֲמוֹת, וְנִתְּתָ לָהֶם תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה,
וְקִרְבַתֶּם לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל. וְעַל קִיּוֹם הָעוֹלָם וְעַל קִיּוֹם הַתּוֹרָה בָּא לָנוּ מִמָּךְ יי
אֱלֹהֵינוּ שְׁנֵי צוּוּיִים. כְּתַבְתָּ בְּתוֹרַתְךָ "פָּרוּ וּרְבוּ", וְכַתַּבְתָּ בְּתוֹרַתְךָ "וְלַמִּדְתֶּם
אוֹתָם אֶת בְּנֵיכֶם", וְהַכְּנִיחָה בְּשִׁתְיָהֶן אַחַת, כִּי לֹא לְתוֹהוּ בָרַאתָ כִּי אִם לְשִׁבְתָּ,
וְלִכְבוֹדְךָ בָרַאתָ, יִצְרַת אֶף עֲשִׂיתָ, כְּדֵי שֶׁנִּהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצִאֲצָאֵינוּ וְצִאֲצָאֵי כָּל
עַמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל יוֹדְעֵי שִׁמְךָ וְלוֹמְדֵי תּוֹרַתְךָ.

וּבִכֵּן אָבוֹא אֵלֶיךָ יי מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים, וְאֶפִּיל תַּחֲנִנְתִּי, וְעֵינַי לְךָ תְּלוּיוֹת
עַד שֶׁתַּחֲנִנֵנִי וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי לְהַזְמִין לִי בָּנִים וּבָנוֹת, וְגַם הֵם יִפְרוּ וְיִרְבוּ הֵם
וּבְנֵיהֶם וּבְנֵי בְנֵיהֶם עַד סוֹף כָּל הַדְּרוֹרוֹת לְתַכְלִית שְׁהֵם וְאֲנִי וְאֲנַחְנוּ כְּלָנוּ
יִעֲסֻקוּ בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה לְלַמֵּד וְלִלְמַד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת וְלִקְיָם אֶת כָּל דְּבָרֵי
תְּלִמּוּד תּוֹרַתְךָ בְּאַהֲבָה, וְהֵאָר עֵינֵינוּ בְּתוֹרַתְךָ וְדַבַּק לְבָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ לְאַהֲבָה
וְלִירְאָה אֶת שִׁמְךָ. אָבִינוּ אָב הַרְחֻמָּן, תֵּן לְכָלנוּ חַיִּים אַרְכֵּים וּבְרוּכִים, מִי כְּמוֹךָ
אָב הַרְחֻמִּים זוֹכְרֵי יְצוּרֵי לַחַיִּים בְּרַחֲמִים, זְכַרְנוּ לַחַיִּים נְצַחִים כְּמוֹ שֶׁהַתְּפִלָּל
אֲבָרְהָם אָבִינוּ "לוֹ יִחְיֶה לְפָנֶיךָ", וּפְרָשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּהּ, "בִּירְאָתְךָ".
כִּי עַל כֵּן, בְּאֵתִי לְבַקֵּשׁ וְלַחֲנֹן מִלְּפָנֶיךָ שֶׁיְהִי זִרְעִי וְזֶרַע זִרְעֵי עַד עוֹלָם זָרַע
כָּשֵׁר, וְאֵל יִמְצֵא בִי וּבְזִרְעִי וּבְזֶרַע זִרְעֵי עַד עוֹלָם שׁוֹם פְּסוּל וְשִׁמְךָ, אֲךָ שְׁלוֹם
וְאַמֶּת וְטוֹב וְיִשָּׁר בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וּבְעֵינֵי אָדָם, וְיִהְיוּ בְּעַלֵי תּוֹרָה, מְאֵרֵי מִקְרָא,
מְאֵרֵי מִשְׁנָה, מְאֵרֵי תְּלִמּוּד, מְאֵרֵי רִזָּא, מְאֵרֵי מִצְוָה, מְאֵרֵי גוּמְלֵי חֲסָדִים, מְאֵרֵי
מִדּוֹת תְּרוּמִיוֹת, וְעַבְדוֹךָ בְּאַהֲבָה וּבִירְאָה פְּנִימִית, וְלֹא יִרְאֶה חִיצוֹנִית. וְתֵן לְכָל גּוֹיָה וְגוֹיָה
מִהֶם דֵּי מַחְסוּרָה בְּכָבוֹד, וְתֵן לָהֶם בְּרִיאוֹת וְכָבוֹד וְכֹחַ, וְתֵן לָהֶם קוֹמָה יְפִי וְחַן וְחֲסֵד, וְיִהְיֶה
אַהֲבָה וְאַחֻוּהַ וְשְׁלוֹם בֵּינֵיהֶם, וְתַזְמִין לָהֶם זְוִיגִים הַגּוֹנִים מְזַרְעֵ תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים מְזַרְעֵ
צַדִּיקִים, וְגַם הֵם זְוִיגִים יְהִיו כְּמוֹתֶם כְּכֹל אֲשֶׁר הַתְּפִלָּלִי עֲלֵיהֶם, כִּי זְכוֹרָן אַחַד עוֹלָה לְכָאן
וּלְכָאן.

אָתָּה יי יודע כל תַּעֲלוּמוֹת, וּלְפָנֶיךָ נִגְלוּ מִצְפוּנֵי לְבִי, כִּי כִנּוּנֵי בְּכָל אֶלֶה
לְמַעַן שְׁמִיךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ וְלְמַעַן תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה. עַל כֵּן עֲנֵנִי יי עֲנֵנִי בְּעִבּוֹר
הָאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים אֲבֹרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וּבְגִלְלָם תּוֹשִׁיעַ בָּנִים לְהֵיוֹת הָעֲנָפִים
דּוֹמִים לְשָׂרָשָׁם, וּבְעִבּוֹר דָּוִד עֲבַדְךָ רָגַל רְבִיעִי בְּמִרְכָּבָה, הַמְּשׁוֹרֵר בְּרוּחַ
קְדוֹשְׁךָ.

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁרֵי כָל יְרֵא ה' הַהֲלִיךְ בְּדַרְכָּיו. יְגִיעַ כְּפִיךָ כִּי תֹאכַל אֲשֶׁרֵיךָ
וְטוֹב לָךְ. אֲשֶׁרֵיךָ כְּגִפְסוֹן פִּרְיָהּ בִּירְכָתֵי בֵיתְךָ בְּנִיךָ כְּשִׂתְלֵי זֵיתִים סָבִיב
לְשִׁלְחָנְךָ. הִנֵּה כִּי כֵן יִבְרַךְ גִּבּוֹר יְרֵא ה'. יְבָרְכֶךָ ה' מִצִּיּוֹן וְרֵאֵה בְּטוֹב יְרוּשָׁלָּיִם
כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ. וְרֵאֵה בָנִים לְבְנֵיךָ שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל.

אָנָּה יי שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה, יְקִים בְּנו הַפְּסוֹק. וְאַנִּי זֹאת בְּרִיתִי אִוְתָם אָמַר יי רוּחִי
אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְדַבְּרִי אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּמִפִּי זָרַע
זֶרַעךָ אָמַר יי מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. יְהִיו לְרִצּוֹן אִמְרֵי כִּי וְהִגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יי צוּרִי
וְגוֹאֲלִי:

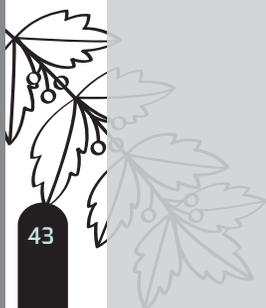
תפילה לפרנסה

מְזַמּוֹר לְדָוִד. יְדוּד רְעִי לֹא אֶחְסֶר:
בְּנֵאוֹת דָּשָׂא יִרְבִּיצְנִי. עַל מֵי מְנוּחוֹת יִנְהַלְנִי:
נִפְשִׁי יִשׁוּבָב. יִנְחֲנִי בְּמַעְגְלֵי צֶדֶק לְמַעַן שְׁמוֹ:
גַּם כִּי אֵלֶךְ בְּגִיא צְלֻמֹּת לֹא אֵירָא רָע. כִּי אִתָּה עִמָּדִי. שְׁבִטְךָ וּמִשְׁעֲנִתְךָ הִפְּה
יִנְחֲמֵנִי:

תַּעֲרֹךְ לִפְנֵי שְׁלֹחַן נֶגֶד צִרְיָי. דְּשִׁנְתָּ בְשֶׁמֶן רֵאשֵׁי כֹּסֵי רֹוְיָהּ:
אֲךָ טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיָּי. וְשִׁבְתִּי בְּבֵית יְדוּד לְאֶרְךָ יָמִים:

לאחר מכן תאמר תפילה זו:

אֲתָה הוּא יְדוּד הָאֱלֹהִים. הֵזֵן וּמְפָרְנֵס וּמְכַלְכֵּל מִקְרָבִי רְאֵמִים עַד בְּיַצִּי כְנִים.
הִטְרִיפְנִי לְחֵם חֶקְיִי. וְהִמְצֵא לִי וּלְכָל בְּנֵי בֵּיתִי מְזוֹנוֹתֵי קוֹדֶם שְׂאֲצֻטְרַךְ לָהֶם.
בְּנַחַת וְלֹא בְצַעַר. בְּהִתֵּר וְלֹא בְּאִסּוּר. בְּכַבּוֹד וְלֹא בְּבִזְיוֹן. לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם.
מִשְׁפַּע בְּרָכָה וְהִצְלָחָה. מִשְׁפַּע בְּרָכָה עֲלִיוֹנָה. כְּדֵי שְׂאוּכַל לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ.
וּלְעִסּוֹק בְּתוֹרָתְךָ. וּלְקִיָּם מִצְוֹתֶיךָ. וְאַל תַּצְרִיכְנִי לַיְדֵי מַתְנַת בְּשׂוֹר וְדָם. וּיְקִיָּם
בִּי מִקְרָא שְׂכָתוֹב. פּוֹתֵחַ אֶת יְדֶיךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן:

אגרת הרמב"ן

שָׁמַע בְּנֵי מוֹסַר אָבִיךָ, וְאֵל תִּטֵּשׁ תּוֹרַת אֲמֶךָ: תִּתְּנֶהג תְּמִיד לְדַבֵּר כָּל דְּבָרֶיךָ בְּנִחַת, לְכָל אָדָם וּבְכָל עֵת, וּבְזֶה תִּנְצֵל מִן הַפֶּעַס, שֶׁהִיא מִדָּה רָעָה לְהַחֲטִיא בְּנֵי אָדָם. וְכֵן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה, "כָּל הַכּוֹעֵס כָּל מֵינֵי גֵיהֲנָם שׁוֹלְטִין בוֹ", שֶׁנֶּאֱמַר: הָסֵר כֶּעֶס מִלְּבָבְךָ, וְהִעֲבֵר רָעָה מִבְּשָׂרְךָ, וְאִין רָעָה אֲלֵא גֵהֲנָם, שֶׁנֶּאֱמַר: "וְגַם רָשָׁע לְיוֹם רָעָה".

וּכְאֲשֶׁר תִּנְצֵל מִן הַפֶּעַס, תַּעֲלֶה עַל לִבְךָ מִדַּת הָעֲנוּה שֶׁהִיא מִדָּה טוֹבָה מְכֹל הַמַּדּוֹת טוֹבוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר: עֲקֵב עֲנוּה יִרְאֵת ה'. וּבַעֲבוּר הָעֲנוּה, תַּעֲלֶה עַל לִבְךָ מִדַּת הִירְאָה, כִּי תִתֵּן אֶל לִבְךָ תְּמִיד: מֵאִין בָּאתָ, וְלֵאמֹר אֲתָה הוֹלֵךְ, וְשֶׁאֲתָה רַמָּה וְתוֹלַעַה בְּחַטִּיךָ, וְאַף כִּי בְמוֹתְךָ, וְלִפְנֵי מִי אֲתָה עֲתִיד לִתֵּן דִּין וְחֶשְׁבוֹן, לִפְנֵי מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, שֶׁנֶּאֱמַר: הִנֵּה הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלָלוּךָ, אֵף כִּי לְבוֹת בְּנֵי אָדָם, וְנֶאֱמַר: הֲלֹא אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ אֲנִי מֵלֵא נָאֵם ה'. וְכְאֲשֶׁר תִּחַשְׁבוּב אֵת כָּל אֱלֹהִים, תִּירָא מִבוֹרְאֵךְ וְתִשְׁמַר מִן הַחֲטָא, וּבְמַדּוֹת הָאֱלֹהִים תִּהְיֶה שְׂמִחַ בְּחִלְקֶךָ.

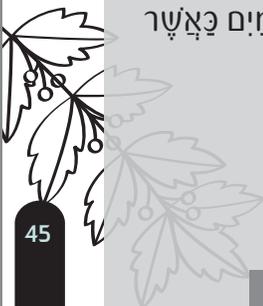
וּכְאֲשֶׁר תִּתְּנֶהג בְּמִדַּת הָעֲנוּה לְהַתְּבוֹשֵׁשׁ מְכֹל אָדָם וְלְהַתְּפַחַד מִפְּנֵי [מֵהַשֵּׁם יִתְּבַרַךְ] וּמִן הַחֲטָא, אִז תִּשְׁרֶה עָלֶיךָ רוּחַ הַשְּׂכִינָה, וְזִיו כְּבוֹדָהּ, וְחַיֵּי עוֹלָם הִבָּא. וְעַתָּה בְּנֵי דַע וּרְאֵה, כִּי הַמִּתְּגַאֵה בְּלִבּוֹ עַל הַבְּרִיּוֹת, מוֹרֵד הוּא בְּמַלְכוּת שָׁמַיִם, כִּי מִתְּפָאֵר הוּא בְּלִבוֹשׁ מַלְכוּת שָׁמַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר הַשֵּׁם מֶלֶךְ גְּאוֹת לְבִישׁ וְגו'. וּבִפְסָה יִתְּגַאֵה לֵב הָאָדָם? אֵם בְּעֶשֶׂר, ה' מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׂיר, וְאֵם בְּכְבוֹד, הֲלֹא לְאֱלֹהִים הוּא, שֶׁנֶּאֱמַר: וְהִעֲשֶׂר וְהִכְבֹּד מִלְּפָנֶיךָ, וְאִין מִתְּפָאֵר בְּכְבוֹד קוֹנוֹ? וְאֵם מִתְּפָאֵר בְּחֻקָּה – "מִסִּיר שְׂפָה לְנֶאֱמָנִים, וְטַעַם זְקָנִים יִקַּח": נִמְצָא הַכָּל שְׁוֵה לִפְנֵי הַמְּקוֹם בְּרוּךְ הוּא, כִּי בְּאִפּוֹ מִשְׁפִּיל גְּאִים, וּבְרַצוֹנוֹ מַגְבִּיֵה שְׁפָלִים, לִכֵּן הַשְּׁפִיל עֲצָמְךָ וַיִּנְשֵׂאֲךָ הַמְּקוֹם.

על כן אִפְרֵשׁ לָךְ אֵיךְ תִּתְנַהֵג בְּמִדַּת הָעֲנוּה לְלַכֵּת בָּהּ תָּמִיד: כֹּל דְּבָרֶיךָ יִהְיוּ בְּנִחַת, וְרֹאשְׁךָ כְּפוּף, וְעֵינֶיךָ יְבִיטוּ לְמַטָּה לְאַרְץ וּלְבָרָךְ לְמַעְלָה, וְאֵל תִּבְיֵט בְּפָנָי אָדָם בְּדַבְּרֶךָ עִמוֹ, וְכָל אָדָם יִהְיֶה גָדוֹל מִמֶּךָ בְּעֵינֶיךָ, וְאִם חָכָם אוֹ עֹשֶׂיר הוּא – עֲלֶיךָ לְכַבְּדוֹ, וְאִם רָשׁ הוּא, וְאַתָּה עֹשֶׂיר אוֹ חָכָם מִמֶּנּוּ – חֲשֵׁב בְּלִבְךָ כִּי אַתָּה חַיֵּב מִמֶּנּוּ וְהוּא יִכְאִי מִמֶּךָ, שְׂאֵם הוּא חוֹטָא הוּא שׂוֹגֵג וְאַתָּה מִזִּיד.

בְּכָל דְּבָרֶיךָ וּמַעֲשֶׂיךָ וּמַחֲשַׁבוֹתֶיךָ וּבְכָל עֵת, חֲשֵׁב בְּלִבְךָ כְּאִלוֹ אַתָּה עוֹמֵד לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְשִׁכְיִנְתּוֹ עֲלֶיךָ, כִּי כְּבוֹדוֹ מְלֵא הָעוֹלָם. וּדְבָרֶיךָ יִהְיוּ בְּאִימָה וּבִירְאָה כְּעָבֵד לִפְנֵי רַבּוֹ, וְתִתְבַּיֵּשׁ מִכָּל אָדָם, וְאִם יִקְרָאךָ אִישׁ, אֵל תַּעֲנֶהוּ בְּקוֹל רֵם, רַק בְּנִחַת כְּעוֹמֵד לִפְנֵי רַבּוֹ.

וְהָיוּ זְהִיר לְקִרוֹת בִּתְוֹרָה תָּמִיד אֲשֶׁר תּוּכַל לְקַיְמָה. וְכֹאשֶׁר תִּקְוֶם מִן הַסֶּפֶר, תִּחַפֵּשׂ בְּאַשֶׁר לְמִדָּת אֵם יֵשׁ בּוֹ דָּבָר אֲשֶׁר תּוּכַל לְקַיְמוֹ, וְתִפְשֹׁט בְּמַעֲשֶׂיךָ בְּבִקְרָה וּבְעָרֵב, וּבְזָה יִהְיוּ כָּל יְמֶיךָ בְּתִשׁוּבָה. וְהִסֵּר כֹּל דְּבָרֵי הָעוֹלָם מִלִּבְךָ בְּעֵת הַתְּפִלָּה, וְהִכֵּן לְבָבְךָ לִפְנֵי הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא, וְטַהַר כַּעֲיוֹנֶיךָ, וְחֲשֵׁב הַדְּבוּר קִדְּם שְׂתוּצִיאָנּוּ מִפִּיךָ, וְכֵן תַּעֲשֶׂה כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ הַבְּלִיָּה בְּכָל דָּבָר וּדְבָר וְלֹא תִחַטָּא, וּבְזָה יִהְיוּ דְבָרֶיךָ וּמַעֲשֶׂיךָ וּמַחֲשַׁבוֹתֶיךָ יְשָׁרִים, וְתִפְלְתֶךָ תִּהְיֶה יִצְחָה וּבְרָה וּנְקִיָּה וּמְכֻנָּה וּמְקַבְּלַת לִפְנֵי הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא, שְׂנֵאָמֵר: תְּכִין לְבָבְךָ תִּקְשִׁיב אֲזַנְךָ.

תִּקְרָא הָאֲגָרָת הַזֹּאת פַּעַם אַחַת בְּשָׁבוּעַ וְלֹא תִפְחוֹת, לְקַיְמָה וּלְלַכֵּת בָּהּ תָּמִיד אַחֵר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לְמַעַן תַּצְלִיחַ בְּכָל דְּרָכֶיךָ וְתִזְכֶּה לְעוֹלָם הַבָּא הַצָּפוֹן לְצַדִּיקִים, וּבְכָל יוֹם שְׂתִקְרָאָנָה יַעֲנוּךָ מִן הַשָּׁמַיִם כְּאַשֶׁר יַעֲלֶה עַל לִבְךָ לְשִׁאוֹל עַד עוֹלָם אָמֵן סְלָה.

פרקי "שיר למעלות" בתהילים

פרק ככ שיר המעלות אֵל יְהוָה בְּצַרְתָּהּ לִי קָרָאתִי וַיַּעֲנֵנִי: יְהוָה הִצִּילָה נַפְשִׁי מִשּׁוֹפֵט שָׁקַר מִלְּשׁוֹן רְמִיָּה: מַה יִּמֵּן לָךְ וּמַה יְסִיף לָךְ לְשׁוֹן רְמִיָּה: חֲצִי גִבּוֹר שְׂנוּנִים עִם גִּחְלֵי רְתָמִים: אִוְיָה לִי כִי גִרְתִּי מִשֶּׁךְ שְׁכַנְתִּי עִם אֲהֲלֵי קֶדֶר: כִּבְּת שְׁכִנְיָה לָהּ נַפְשִׁי עִם שׁוֹנָא שְׁלוֹם: אֲנִי שְׁלוֹם וְכִי אֲדַבֵּר הַמָּה לַמְּלַחְמָה:

פרק ככא שיר למעלות אֲשָׁא עֵינַי אֶל הַהָרִים מֵאֵין יָבֵא עֲזָרִי: עֲזָרִי מֵעַם יְהוָה עֲשֵׂה שְׁמִים וְאָרֶץ: אֵל יִמֵּן לַמוֹט בְּגִלְגָל אֵל יָנוּם שְׁמֹרֶךְ: הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר וְשׂוֹרֵא: יְהוָה שְׁמֹרֶךְ יְהוָה צִלְגָךְ עַל יַד יְמִינֶךָ: יוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ לֹא יַפְּחֶה וַיָּרֵחַ בַּלַּיְלָה: יְהוָה וְשְׁמֹרֶךְ מִכָּל רָע וְשׁוֹמֵר אֶת נַפְשֶׁךָ: יְהוָה וְשְׁמֹר צִאתְךָ וּבּוֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

פרק ככב שיר המעלות לְדָוִד שְׁמַחְתִּי בְּאֶמְרֵים לִי בַיִת יְהוָה גִּלְגָל: לַמְדוֹת הֵיוּ בְּשִׁעְבִּיךָ וְרוּשְׁלָם: יְרוּשְׁלַם הַבְּנוּיָה כְּעִיר שְׁחֻבָּרָה לָהּ יִחְדָּו: שֶׁשֶׁם עָלוּ שְׁבָטִים שְׁבָטֵי יִשְׂרָאֵל לְהַדוֹת לְשֵׁם יְהוָה: כִּי שָׁמָּה יָשׁוּבוּ כְּסֹאוֹת לְמִשְׁפַּט כְּסֹאוֹת לְבַיִת דָּוִד: שֶׁאֵלוּ שְׁלוֹם יְרוּשְׁלַם וְשִׁלְיוֹ אֲהַבִּיךָ: יְהִי שְׁלוֹם בְּחֵילְךָ שְׁלוֹהַּ בְּאֶרְמוֹתֶיךָ: לְמַעַן אֲחִי וְרַעֲי אֲדַבְּרָה נָא שְׁלוֹם בְּךָ: לְמַעַן בַּיִת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲבַקֶּשֶׁה טוֹב לָךְ:

פרק ככג שיר המעלות אֲלִיךָ נִשְׂאֵתִי אֶת עֵינַי הַיְשָׁבִי בְּשָׁמַיִם: הִנֵּה כְּעֵינַי עֹבְדִים אֵל יַד אֲדוֹנָיִהֶם כְּעֵינַי שִׁפְחָה אֵל יַד גְּבַרְתָּהּ כֵּן עֵינַי אֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד שְׁיַחֲנֵנוּ: חֲנִנּוּ יְהוָה חֲנִנּוּ כִּי רַב שְׁבַעְנוּ בּוֹז: כִּבְּת שְׁבַעְהָ לָהּ נַפְשֵׁנוּ הַלְעַג הַשְּׂאֲנָנִים הַבּוֹז לְגֵאִיוֹנִים:

פרק ככד שיר המעלות לְדָוִד לִילֵי יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ בָּקוּם עֲלֵינוּ אָדָם: אֲזִי חַיִּים בְּלַעֲוֹנוּ בְּחִירוֹת אָפָם בָּנוּ: אֲזִי הַמַּיִם שֶׁטְפוּנוּ נִחְלָה עֶבֶר עַל נַפְשֵׁנוּ: אֲזִי עֶבֶר עַל נַפְשֵׁנוּ הַמַּיִם הַזֵּידוֹנִים: בְּרוּךְ יְהוָה שְׁלֵא נִתְּנָנוּ טָרֶף לְשִׁנְיָהֶם: נַפְשֵׁנוּ כִּצְפוֹר נִמְלָטָה מִכַּף יוֹקֵשִׁים הַכַּף נִשְׁבַּר וְאֲנַחְנוּ נִמְלָטָנוּ: עֲזָרְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה עֲשֵׂה שְׁמִים וְאָרֶץ:

פרק ככה שיר המעלות הַבְּטָחִים בַּיהוָה כֹּהֵר צִיּוֹן לֹא יִמוּט לְעוֹלָם יֵשֵׁב: יְרוּשְׁלַם הָרִים סָבִיב לָהּ וַיהוָה סָבִיב לַעֲפוֹ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: כִּי לֹא יָנוּם שְׁבָט הַרְשָׁע עַל גּוֹרֵל הַצַּדִּיקִים לְמַעַן לֹא יִשְׁלַחוּ הַצַּדִּיקִים בְּצַלְלָתָהּ יְדֵיהֶם: הִיטִיבָהּ יְהוָה לַטּוֹבִים וְלִישָׂרִים בְּלַבּוֹתָם: וְהַפְּטִים עַקְלָקְלוֹתָם וְיִלִּיכֶם יְהוָה אֶת פְּעָלֵי הָאָנָן שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל:

פרק ככו שיר המעלות בָּשׁוּב יְהוָה אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הֵינּוּ כְּחֹלְמִים: אֲדָּ וּמְלֵא שְׁחוֹךְ פִּינוּ וְלִשְׁוֹנֵנוּ רָנָה אֲדָ יִאֲמָרוּ בַּגּוֹיִם הַגְּדִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי: הַגְּדִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִשְׂנוּ הֵינּוּ שְׁמִחִים: שׁוּבָה יְהוָה אֶת (שְׁבוּתָנוּ) שְׁבִיתָנוּ כְּאֶפְיָקִים בְּנִגְבָּ: הַזֹּרְעִים בְּדִמְעָה בְּרָנָה וְקָצְרוּ: הַלּוֹךְ יִלְךְ וּבָכָה נִשְׂא מִשְׁךְ הַזֹּרֵעַ בָּא יְבוֹא בְּרָנָה נִשְׂא אֲלֵמֹתָיו:

פרק ככז שיר המעלות לְשִׁלְמוֹה אִם יְהוָה לֹא יִבְנֶה בַיִת שְׁוֹא עֲמִלוּ בּוֹנוּ בּוֹ אִם יְהוָה לֹא יִשְׁמַר עִיר שְׁוֹא שְׁקֵד שׁוֹמֵר: שְׁוֹא לָכֶם מִשְׁפִּימֵי קוּם מֵאֲחֵרֵי שְׁבַת אֲכִלֵי לֶחֶם הַעֲצָבִים כֵּן יִמֵּן

לידידו שָׁנָא: הִנֵּה נַחֲלַת יְהוָה בְּנִים שְׂכָר פָּרִי הַבֶּטֶן: כְּחֻצִים בְּיַד גְּבוּר כִּן בְּנֵי הַנְּעוּרִים: אֲשֶׁר־י
הַגִּבֹּר אֲשֶׁר מִלֵּא אֶת אֲשֻׁפְתּוֹ מֵהֶם לֹא יִבְשׁוּ כִּי יִדְבְּרוּ אֶת אוֹיְבֵים בְּשִׁעַר:

פרק קכח שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁר־י כָּל יְהוָה הַהֲלֹךְ בְּדַרְכָּיו: יְגִיעַ פְּפִיךָ כִּי תֹאכַל אֲשֶׁר־יךָ וְטוֹב
לְךָ: אֲשֶׁר־יךָ כְּגִפְסוֹן פִּרְיָהּ בְּרִפְתֵי בֵיתְךָ בְּנִיב כְּשִׁתְּלִי יוֹתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ: הִנֵּה כִּי כֹן יִבְרַךְ גְּבוּר
יְהוָה: יְבָרְכֶךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן וּרְאֵה בְטוֹב יְרוּשָׁלַם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ: וּרְאֵה בְנִים לְבְנֶיךָ שְׁלוֹם עַל
יִשְׂרָאֵל:

פרק קכט שִׁיר הַמַּעֲלוֹת נִבְּת צָרוֹנִי מְנַעוּכִי יֹאמֵר נָא יִשְׂרָאֵל: נִבְּת צָרוֹנִי מְנַעוּכִי גַם לֹא
יָכֹל לִי: עַל גְּבִי חָרְשׁוֹ חֲרָשִׁים הֶאָרִיכוּ (למענותם) לְמַעַנְיָתָם: יְהוָה צַדִּיק קַצָּץ עֲבוֹת רָשָׁעִים:
יִבְשׁוּ וַיִּסְגּוּ אַחוֹר כֹּל שִׁנְאֵי צִיּוֹן: יְהִיו כְּחֻצִיר גִּגוֹת שֶׁשֶׁקֶדְמַת שְׁלֹף יִגְשׁוּ: שְׁלֵא מִלֵּא כִפּוֹ קוֹצֵר
וְחֻצְנוֹ מַעֲפוֹר: וְלֹא אֶמְרוּ הַעֲבָרִים בְּרַפְתִּי יְהוָה אֲלֵיכֶם בְּרַכְנוּ אֶתְכֶם בְּשֵׁם יְהוָה:

פרק קל שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְמִקִים קְבָאֲתֵיךָ יְהוָה: אֲדַנְיָ שְׁמַעְהָ בְּקוֹלִי תְהִינֵה אֲזַנְיָךְ קִשְׁבוֹת
לְקוֹל תַּחֲנוּנֵי: אִם עֲזוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדַנְיָ מִי יַעֲמֹד: כִּי עֲפָךְ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּתְּנָה: קוֹיִתִי יְהוָה
קוֹתְהָ נִפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחֲלֵתִי: נִפְשִׁי לֹאֲדַנְיָ מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר: יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל
יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֲסֵד וְהַרְבֵּה עֲפוֹ כְּדוֹת: וְהוּא יִכְפֹּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲזוֹתָיו:

פרק קלא שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד יְהוָה לֹא גִבָּה לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינַי וְלֹא הִלְכֵתִי בְּגִדְלוֹת
וּבִנְנָפְלָאוֹת מַמְנִי: אִם לֹא שׁוֹיִתִי וְדוֹמַמְתִּי נִפְשִׁי כְּגַמֵּל עָלַי אֲפוֹן כְּגַמֵּל עָלַי נִפְשִׁי: יַחַל יִשְׂרָאֵל
אֶל יְהוָה מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם:

פרק קלב שִׁיר הַמַּעֲלוֹת זְכוֹר יְהוָה לְדָוִד אֶת כָּל עֲזוֹתָיו: אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַיהוָה נְדָר לְאַבְיִר
יַעֲקֹב: אִם אָבֵא בְּאֶהֱל בֵּיתִי אִם אֶעֱלֶה עַל עַרְשׁוֹ יִצְוֶי: אִם אֶתֵּן שְׁנַת לַעֲיִנִי לַעֲפָעֲפִי תַנּוּמָה:
עַד אֶמְצֵא מְקוֹם לַיהוָה מִשְׁכָּנֹת לְאַבְיִר יַעֲקֹב: הִנֵּה שְׁמַעְנוּהָ בְּאֶפְרָתָה מִצְּאֲנוּהָ בְּשִׁדְיָ יַעֲר:
נִבְוָה לְמִשְׁכָּנֹתָיו נִשְׁתַּחֲוֶה לְהַדָּם בְּגִלְיוֹ: קוֹסָה יְהוָה לְמִנוּחְתְּךָ אֶתָּה וְאַרְוֹן עֲיָךְ: כִּהְנִיבְךָ יִלְבָּשׁוּ
צֶדֶק וְחִסְדֵיךָ יִבְנֶנּוּ: בְּעִבּוֹר דָּוִד עֲבַדְךָ אֵל תִּשָּׁב פְּנֵי מִשְׁיַחְךָ: נִשְׁבַּע יְהוָה לְדָוִד אֶמֶת לֹא יִשׁוּב
מִמֶּנָּה מִפְּרִי בִטְנְךָ אֲשִׁית לְכֹסֵא לְךָ: אִם יִשְׁמְרוּ בְנֵיךָ בְּרִיתִי וְעַדְתִּי זֹו אֶלְמַדְם גַּם בְּנֵיהֶם עַד־י
עַד יִשָּׁבוּ לְכֹסֵא לְךָ: כִּי בָחַר יְהוָה בְּצִיּוֹן אֲנֹה לְמוֹשָׁב לוֹ: זֹאת מְנוּחְתִי עַד־י עַד פֹּה אֲשָׁב כִּי
אוֹתִיָּה: טו צִדְיָה בְּבֶרֶךְ אֲבִינִיָּה אֲשַׁבֵּעַ לְחֵם: וְכִהְנִיָּה אֲלִבִּישׁ יִשְׁעֵי וְחִסְדֵיָּה בְּנֹו יִבְנֶנּוּ: שָׁם
אֲצַמִּים קַחֵן לְדָוִד עֲבַכְתִּי נֹו לְמִשְׁיַחִי: אוֹיְבָיו אֲלִבִּישׁ בִּשְׁתִּי וְעֲלִיו יִצִּיץ נְדָרוֹ:

פרק קלג שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד הִנֵּה מַה טוֹב וּמַה נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יַחַד: כְּשִׁמּוֹן הַטוֹב עַל
הָרֹאשׁ יִנְדַע עַל הַזָּקֵן זָמֵן אֶהְרָן שְׁיִנְדַע עַל פִּי מְדוֹתָיו: כְּטַל חֶרְמוֹן שְׁיִנְדַע עַל הַרְרֵי צִיּוֹן כִּי שָׁם
צִוָּה יְהוָה אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם:

פרק קלד שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הִנֵּה בְּרָכּוֹ אֶת יְהוָה כָּל עַבְדֵי יְהוָה הַעֲמִידִים בְּבֵית יְהוָה בְּלִילוֹת: שְׁאוּ
יְדְכֶם קִדְשׁ וּבְרָכּוֹ אֶת יְהוָה: יְבָרְכֶךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן עֲשֵׂה שְׁמִים וְאַרְבֵּי:

**בחוברת זו הושקעו מאמצים רבים,
אם מצאת שגיאה או טעות אשמח שתעדכני.**

כל הזכויות שמורות לעם ישראל:
ניתן להעתיק, לשכפל ולפרסם – זו זכות.

תגובות : hgitshira@gmail.com